

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 270

Het water, dat doodt.

20 Cents
40 Centimes

22 1/2 CENT

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM
Alleenvertegenwoordigers voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT.

HET WATER, DAT DOODT.

HOOFDSTUK I.

Nicholson herleeft.

Omstreeks elf uur in den avond van een warmen zomerdag zaten er in een groot vertrek van een oud, somber huis in de Victoria-Street een zestal mannen bijeen.

Het vertrek was blijkbaar de werkkamer van een geleerde, want drie van de wanden waren, met uitzondering van de deurgaten, geheel verborgen achter boekenkasten, die tot bijna aan de zoldering reikten.

In een aantal vitrines stonden wetenschappelijke instrumenten, rekken met reageerbuisen, doodskoppen en flesschen met allerlei preparaten op sterk water.

In een hoek hing een zeer groote hagedis, opgehangen aan een ijzeren draad, terwijl in den tegenoverliggenden hoek een geraamte op een ebbenhouten voetstuk grijsde.

Tusschen de beide groote ramen, waarvoor thans de gordijnen waren dicht getrokken, stond een bureau, terwijl in het midden van het vertrek onder de elektrische lamp een vierkante tafel was geplaatst, overdekt met een groen laken en waarachter een zware, ouderwetsche leunstoel met hoogen rug stond.

In dezen leunstoel zat de bewoner van dit huis, professor Nicholson, de Koning van de Misdad, chef van het Genootschap van den "Gouden Sleutel" — en tegelijkertijd een der meest bekende geleerden op natuurkundig en chemisch gebied van Londen!

Zijn lang gelaat vertoonde op dit oogenblik een uit-

Raffles No. 270,

drukking van woesten haat, die hem een afzichtelijk voorkomen gaf.

Zijn groenachtige oogen fonkelden als die van een lynx, zijn wenkbrauwen, die boven den neuswortel ineen liepen, waren dreigend samengetrokken, en zijn dunne lippen waren krampachtig vertrokken.

Hij zat stijf rechtop en onbewegelijk, met de beide gebalde vuisten op gelijke hoogte voor zich uitgestrekt op het groene tafelkleed.

Zijn laag voorhoofd was in tallooze rimpels getrokken.

Ter weerszijden van dezen onheilspellenden persoon zaten drie personen.

Van deze zes mannen waren er vier in avondtoilet gestoken.

Zij waren zeker niet ouder dan vijf-en-twintig à dertig jaar, maar hun gelaat vertoonde de sporen van hun liederlijk leven.

Zij droegen diamanten ringen aan de vingers en gouden manchetknoopen.

Hun handen waren wel-verzorgd en toonden, dat zij zich met lichamelijken arbeid niet vermoeiden.

De twee anderen waren vrij wat ouder en eenvoudig gekleed.

Zij maakten den indruk van bejaarde kantoorklerken en toch waren deze beide mannen evenals de vier anderen de aanvoerders van een gevaarlijke dievenbende.

Zij behoorden tot de weinigen, aan wie het vergund was over de zaken van het Genootschap te spreken met den chef, zonder dat diens gelaat door een masker bedekt was, een voorrecht, hetwelk zij met nog een viertal andere bendeleden op het platteland deelden, die niettemin allen onderworpen waren aan het opperste gezag, dat zĳn zetel had in dit oude, sombere huis.

Zij allen hielden hun blikken gevestigd op het gelaat van den chef en schenen met den grootsten eerbied te wachten op hetgeen hij hun zou verklaren.

Professor Nicholson kneepte zijn vuisten nog dichter samen, zoodat de nagels in het vleesch drongen, en begon toen volgenderwijs:

— Makkers! Ik heb u nogmaals hierheen ontboden, vroeger dan ik wel gewenscht had, omdat ik u noodzakelijk moest spreken en raadplegen in een aangelegenheid, die ons allen nauw aan het hart ligt.

Hij wachtte even, liet zijn blikken over de bendeleden glijden en vervolgde toen met een sissenden klank in zijn stem:

— Het zal wel niet noodig zijn u te herinneren aan het ongeluk, dat mij en het geheele Genootschap eenigen tijd geleden getroffen heeft, en waarvan die ellendige John Raffles de bewerker is!

Een instemmend gebrom liet zich hooren.

— Na een maandenlange inspanning, zoo vervolgde de Koning van de Misdaad, was ik er in geslaagd, met de hulp van een honderdtal trouwe medewerkers, een monsterachtig groote vliegmaschine te vervaardigen op een onbewoond eiland in den Stillen Oceaan, een kaperschip der lucht, dat mij in staat zou hebben gesteld binnen korten tijd millioenen en nog eens millioenen buit te maken! Gij weet, dat dit luchtschip met gemak tachtig man kon vervoeren, dat het bewapend was met snelvuurgeschut en mitrailleurs, en dat het een snelheid ontwikkelde, welke naar mijn meening niet geëvenaard werd, noch op de aarde, noch in de lucht!

Hij liet een zijner gesloten vuisten met een slag op het tafelblad neerkomen en ging toen met doffe stem voort:

— Ik had buiten John Raffles gerekend. Ik wist niet, dat de Groote Onbekende een overeenkomst met den Duivel had gesloten! Ik wist niet, dat hij een vliegtuig had weten te vervaardigen veel kleiner dan het mijne, maar dat haar in snelheid ver de baas was. Hij ontdekte ons geheim, bijna had ik mij op hem kunnen wreken, maar op het laatste oogenblik wist hij toch

te ontsnappen! Hij achtervolgde ons met zijn duivelsche vliegmaschine, en boven den Atlantischen Oceaan ontstond een gevecht, dat met onzen ondergang eindigde. Mijn prachtig kaperschip stortte in de golven, en slechts een deel der onzen, die zich wisten drijvende te houden, kon gered worden door de toeijlende schepen — maar slechts om gevankelijk te worden weggevoerd!

De woede bij de herdenking van zijn nederlaag belette Nicholson bijna om voort te gaan, en slechts uit alle macht wist hij zich te beheerschen.

Zijn stem had een heeschen klank gekregen, toen hij vervolgde:

— Door een wonder wist ik mij te redden, vóór men mijn identiteit had kunnen vaststellen, maar mijn prachtige vliegmaschine was voor altijd in de golven verzonken, terwijl mijn tegenstander zegevierend en in pijlsnelle vaart wegvloog! Nu ben ik sedert een paar dagen weder in Londen terug en mijn eerste gedachte was die aan wraak! Bloedige wraak op den man, die mijn werk heeft vernietigd, en al weder een half dozijn mijner beste mannen den dood in de golven heeft laten vinden, om er nog van te zwijgen, dat ik mijn werk onmogelijk opnieuw kan beginnen op dezelfde plek waar ik het aanving!

— Wij begrijpen uw gevoelens volkomen, meester! zeide de chef van de Bende der Raven, „Old Bunny” geheeten, terwijl hij eenige malen het grijze hoofd schudde en zijn kleine, grijze oogen half dichtkneep.

— Als gij die begrijpt, dan zult gij ook inzien, dat ik niet meer rustig kan ademen vóór mijn tegenstander van de aarde is weggevaagd! Reeds herhaaldelijk heb ik tegenover hem gestaan — eenige malen is het mij gelukt hem in handen te krijgen en toch is hij er telkens opnieuw in geslaagd, mij weder te ontsnappen! Ik herhaal het — de Groote Onbekende moet met den Duivel bevriend zijn! Maar als dat zoo is, dan zal ook ik Satan ter hulp roepen, en dan zullen wij eens zien, wie in het beste blaadje bij hem staat, ha, ha!

Nicholson liet een schor lachje hooren, en voor het eerst vertoonde zich iets als een glimlach om zijn dunne, wreede lippen.

De bendeleden, die wel begrepen, dat de chef hen niet bij zich had ontboden, alleen om hen deelgenoot te maken van zijn gevoelens voor den Grooten Onbekende, bleven zwijgend toelisteren.

Zij begrepen wel, dat Nicholson hen een vast omljnd plan zou voorleggen.

En zij zouden spoedig in het gelijk worden gesteld.

Nicholson had even vóór zich uit gestaard, met afwezigen blik, en zei nu, terwijl hij zich met zijn hand over het voorhoofd streek, als om daar een gedachte weg te vagen, die hem hinderde:

— Nog steeds weet ik niet wie en wat Raffles is, en dat bemoeilijkt onze nasporingen natuurlijk zeer! Er was een wezen, dat hem mij had kunnen aanwijzen! Dat was mijn kleine terrier, wien ik lucht had gegeven van het hoofddeksel van mijn doodsvijand — maar een zijner helpers heeft het dier gedood! Er blijft ons dus niets anders over, dan opnieuw te trachten zijn spoor terug te vinden! Nu staat het voor mij vast, dat men den Grooten Onbekende zal moeten zoeken onder de rijken dezer aarde, want hij vervult stellig een rol in hun midden! Hij moet over geweldige rijkdommen beschikken, anders ware het hem niet mogelijk de dingen te doen, die hij volbrengt! De vliegmachine, waarvan hij gebruik maakte, is zonder eenigen twijfel zijn eigen uitvinding, want ik schat haar snelheid tot ongeveer 500 K.M. per uur, en als iemand anders zulk een machine had uitgevonden, zouden wij dat natuurlijk reeds lang hebben moeten hooren! Hierop doorredenevende, moeten wij wel tot de slotsom komen, dat John Raffles in zijn rol als groot heer er een vliegmachine op na houdt, al is het er dan een van veel minder snelheid, daar hij zijn geheim natuurlijk niet aan de groote klok zal willen hangen!

— Uitstekend opgemerkt, meester! riep „Old Bunny” uit.

Nicholson wierp den spreker een koelen blik toe uit zijn grijs-groene oogen en zeide op bijtenden toon:

— Ik ben u zeer erkentelijk voor uw goede meening, vriend Bunny, maar ik zou er u wel opmerkzaam op willen maken, dat ik niet in de rede gevallen wensch te worden.

Old Bunny zweeg verschrikt en scheen in elkander te krimpen, ontsteld door den blik in de groene oogen.

— Ik zeide dan, dat John Raffles ongetwijfeld tot de sportvliegers behoort! Dat hij hier te Londen zijn

verblijf heeft, staat eveneens vast! Nu is het aantal sportlieden, die aan vliegen kunnen doen, uit den aard der zaak zeer gering, en als ik mij niet vergis, telt de pas opgerichte Vereeniging van Sportvliegers in geheel Engeland tot dusverre niet meer dan 120 leden! Het is gemakkelijk na te gaan, wie hier te Londen over zulk een machine beschikt. Begint ge mij te begrijpen?

Zes hoofden knikten zijgend en bevestigend.

— Dat doet mij genoegen, hernam Nicholson droogjes. Raffles is een man, wiens leeftijd zal schommelen tusschen de dertig en veertig jaar, al vermomt hij zich vaak als een jongeling van 18 of een grijsaard van 80! Gij hebt dus niets anders te doen dan achtereenvolgens een zeer nauwkeurig onderzoek in te stellen naar de eigenaars van vliegmachines van dien leeftijd! De gehuwden kunt gij aanstonds uitschakelen, en ook degenen die kinderen hebben, waardoor het terrein uwer werkzaamheden al weder beperkt wordt!

— En als het tot het uiterste beperkt is, meester? waagde „Charly Chaplin” te vragen, welk bendehoofd dezen bijnaam te danken had aan zijn gelijkenis met den bekenden filmheld.

— Als gij zoover zijt, en er doen zich moeilijkheden voor bij uw onderzoek, dan zult gijzelf wel weten wat u te doen staat! Ik hoop, dat gij weet wat een inbraak is?

Een algemeen zacht gegrimnik volgde op deze vraag.

— Welnu, als gij de schaapjes bijeen hebt gedreven, al degenen zorgvuldig hebt geschift, die niet in aanmerking komen — dan brengt gij een nachtelijk bezoek aan de anderen! Brengt het toeval u bij John Raffles, dan kan het niet anders of gij kunt aanwijzingen vinden omtrent zijn ware identiteit! Zelfs al verbergt hij die nog zoo goed — voor schrandere mannen zooals gij zijt, moet zij toch aan het licht treden!

— En veronderstelt, dat we die bewijzen vinden? vroeg een ander der bendecheefs.

— Dan handelt gij naar omstandigheden! Als het niet anders kan, dan doodt gij hem ter plaatse — maar liever zou ik het hebben als gij hem mij levend in handen zoudt kunnen spelen.

HOOFDSTUK II.

Raffles wordt opmerkzaam.

Twee weken waren voorbijgegaan.

Het was op een middag en de zon scheen brandend aan den hemel.

Het was nog vroeg in den zomer, maar toch hadden vrij veel Londenaren de stad reeds ontvlucht, de rijken naar hun buitenverblijven, de minder met aardse goederen gezegenden naar een klein optrekje.

In Hyde Park was echter nog niet veel te merken van een uittocht van de High-Life, want het was zeer druk op de rijwegen, en langs Rotten-Row krioelde het van ruiters en bevallige amazones.

Onder dezen trokken Lord Aberdeen, de welbekende philanthroop, en zijn secretaris Charly Brand zeer de aandacht, minder misschien om hun vaardigheid in de rijkunst dan wegens hun schoone rijdieren, twee prachtige Barbariische hengsten, pas kort geleden uit Afrika geïmporteerd.

Het waren twee jonge, vurige dieren, maar toch reeds welkome onderworpen aan den wil hunner berijders.

— Het is eigenlijk wel wat te warm om te rijden, meende Lord Aberdeen na eenigen tijd, terwijl hij zijn paard van den draf in den stap liet overgaan, en met een fijnen kanten zakdoek even zijn voorhoofd bette.

— Je hebt gelijk, Edward, zeide de secretaris. Het mag voor de paarden, die het gewend zijn, uitstekend weer zijn, maar voor ons westerlingen is het werkelijk een beetje al te benauwd.

— Dan moesten wij onszelf en onzen paarden maar wat rust geven en afstijgen bij de Rotonde.

De beide mannen reden tot aan het restaurant, stegen daar af en voerden hunne paarden aan den teugel naar een lommerrijke plek, waar zij ze vast bonden aan het daartoe geplaatste staketsel.

Zij namen plaats in de schaduw van een zwaren eik en bestelden een verfrissing.

Toen de in het wit gekleede kellner den drank gebracht had, werd de aandacht van Lord Aberdeen getrokken door een schreeuwenden krantenjongen, die

met een bundel bladen onder den arm door de breede laan draafde.

— Wat roept die jongen daar toch? vroeg hij. Ik meen zoiets van een inbraak te hooren!

Charly Brand luisterde nauwkeurig toe en zeide toen:

— Je hebt gelijk — die jongen roept iets van een inbraak!

De knaap was nu op zijn schreden teruggekeerd en nu was het duidelijk verneembaar hoe hij schreeuwde:

— „Inbraak bij Graaf Hertford. De daders ontkomen! De bottelier ernstig verwond!”

— Wees zoo goed en koop eens een blad, Charly! verzocht Lord Aberdeen.

De jonge man stond op om aan het verzoek gevolg te geven.

Lord Aberdeen zag hem even met den jongen spreken, en daarop keerde hij met een nummer van de „Daily Mail” terug.

Onder het loopen had hij het kleine bericht overgelezen, en nu reikte hij het blad aan zijn meester toe.

Lord Aberdeen las het bericht van de inbraak langzaam over, liet het blad zakken, en wierp zijn secretaris een eigenaardigen blik toe.

Hij wierp een blik om zich heen, teneinde zich te vergewissen, dat niemand hem kon hooren en zeide toen:

— Ik wil er een eed op doen, niet langer John Raffles te zijn, en zelf nooit meer iets dergelijks te ondernemen, als ik mij kan voorstellen, wat deze zonderlinge reeks inbraken moet beteekenen.

— Ik erken, dat het langzamerhand onbegrijpelijk begint te worden! riep Charly Brand uit, die eveneens zijn stem had laten dalen.

— Als ik goed geteld heb, is dit de vijfde in veertien dagen tijds! vervolgde de Groote Onbekende, na nogmaals een blik in het blad te hebben geslagen.

Eensklaps hief hij het hoofd weder op, en nu was er een diepe rimpel tusschen zijn wenkbrauwen.

— Is je niets opgevallen bij het lezen van al deze inbraken?

Charly dacht even na en antwoordde toen?

— Ik zou zeggen dat zij allen door dezelfde lieden gepleegd zijn!

— Daaraan kan geen twijfel bestaan! Nog iets?

— De inbraken zijn gepleegd bij zeer rijke lieden!

— Dat is zoo, maar dat is zoo verwonderlijk niet! Vindt je niet nog meer?

— Eens kijken — ik geloof dat de slachtoffers op een na allen van adel zijn!

— Goed onthouden, maar ik geloof niet dat dat veel te beteekenen heeft! Neen, er is nog iets anders!

— Dan geef ik het op!

— Welnu, Charly, alle vijf de slachtoffers van deze inbraken zijn leden van de pas opgerichte Vliegersvereniging!

Charly sprong overeind als of een wesp hem gestoken had en keek Raffles met groote oogen aan:

— Ben je daar zeker van?

— Volmaakt zeker! Er is echter nog meer — alle vijf die eigenaars van vlieg machines zijn ongehuwd, en allen tusschen de dertig en veertig jaar! Vindt je dat niet zeer toevallig?

— Ja, Edward, dat is hoogst eigenaardig. Ik ga verder en ik zeg dat het gevaarlijk is! Ik geloof dat ik de waarheid begin te voelen!

— Wel, jongenlief, het is zoo helder als glas! Hier zit professor Nicholson achter, of ik wil een woekeraar zijn!

— En het doel?

— Goede hemel welk een vraag! Het is duidelijk genoeg dunkt me! Al zoekende vindt men en Nicholson heeft zijn mannetjes last gegeven, zoolang te zoeken naar een ongehuwd sportvlieger tusschen de dertig en veertig jaar, totdat zij hem eindelijk hebben gevonden!

— Maar op welke wijze dan?

— O, zij vermoeden, dat Raffles, van wien zij wel weten, dat hij onder den hoogsten stand gezocht moet worden, in zijn woning genoeg materiaal heeft om hem te verraden, als er maar goed naar gezocht wordt!

— Maar bij al die rijke edellieden hebben zij gestolen, Edward!

— Natuurlijk! Wat dacht je dan! Dat ging immers in een moeite door? Stel je voor dat ze in al die huizen waren binnengedrongen, zich overtuigden dat zij met den verkeerde te doen hadden en dan zonder meer we-

der vertrokken! Zij waren er nu toch, en zij hebben dus meegenomen, waarop zij de hand konden leggen!

— Het moeten in ieder geval zeer handige schavuiten zijn, want in geen enkel geval is de bewoner van het huis tijdig wakker geworden!

— Dat is zoo — maar ik hoop dat wij beter zullen oppassen!

Charly wierp Raffles een verbaasden blik toe.

— Wij? Wat hebben wij er mede te maken? vroeg hij.

— Wel, Lord Aberdeen heeft ook een vlieg machine, antwoordde Raffles laconiek.

— Dat is waar ook! riep Charly verschrikt uit. Dan is het zeer wel mogelijk dat wij binnenkort een nachtelijk bezoek van de schelmen te wachten hebben.

— Het is niet alleen mogelijk, maar zelfs zeer waarschijnlijk! hernam Raffles rustig. Nicholson is er de man niet naar om zoo spoedig zijn onderzoekingen op te geven! Hij zal er mee door gaan, al moest hij er een paar dozijn van zijn beste mannen aan opofferen — en tot dusverre zijn zij nog altijd den dans ontsprongen! Ik moet hem de eer geven, die hem toekomt — het is een zeer handige truc, en zijn redeneering is niet ontbloot van schranderheid!

— Maar als je verwachtingen uitkomen, Edward, dan kon ons wel eens een zeer gevaarlijk uurtje te wachten staan.

— Wij zijn gewaarschuwd, mijn jongen — en dat is heel wat waard! In ieder geval zullen wij zorg dragen, dat er in de villa in de Regentstreet volstrekt niets te vinden is dat ook maar eenigen argwaan zou kunnen baren. Want wij moeten er in ieder geval rekening mee houden, dat zij, ondanks alles, gelegenheid vinden om iets op te merken, wat beter voor hun scherpe oogen verborgen bleef.

— Onze geheime garderobe's bijvoorbeeld, zeide Charly.

— Nu, daarvoor vrees ik nog het minste! Die bevinden zich in onze slaapkamer en daar zijn wij zelve! Maar wij kunnen niet overal tegelijk zijn, en wie weet ontdekken zij in de bibliotheekzaal de geheime deur, die uitkomt op de gang, welke rechtstreeks naar het park leidt, of misschien wel in den kelder de valdeur die de tunnel afsluit, welke de villa verbindt met ons huis in de Victoria-Street. Hoe het zij, het zal zaak zijn den eersten tijd een weinig op te passen!

— Gelukkig zijn alle electriche alarmseinen in de beste orde!

— En mijn beide honden Busto en Brain zullen hen ook wel niet laten binnenkomen zonder ons te waarschuwen! Wij moeten echter bedenken, dat wij niet met beginnelingen te doen hebben, en dat het voor de mannen van professor Nicholson niet zoo moeilijk zal zijn, de electriche alarmseinen buiten werking te stellen.

Er kwamen nu wat meer bezoekers in het restaurant en de beide vrienden durfden hun gesprek niet langer voort te zetten.

Raffles wenkte den kellner om den man te betalen, en even later stegen de beide mannen weder te paard en reden naar huis.

De stal bevond zich dicht bij de garage, en Henderson, de trouwe chauffeur van Zijne Lordschap, die tevens een uitmuntend paardenkenner was, nam de beide dieren in ontvangst.

Raffles en Charly zagen toe, hoe de prachtige paarden van het zadel ontdaan werden en naar hun box werden geleid en toen zij rustig knabbelden aan het hooi in hun ruif wendde Raffles zich tot Henderson en zeide:

— Luister eens, Henderson! Ik heb redenen om te gelooven dat ons binnenkort, misschien reeds over eenige dagen, wie weet zelfs al dezen nacht een bezoek te wachten staat van handlangers van den Koning van de Misdaad! Je weet immers wien ik bedoel?

— Zou ik het vergeten hebben, Mylord, dat die ellendeling u reeds herhaalde malen naar het leven heeft gestaan? riep Henderson op verontwaardigden toon uit, terwijl zijn oogen van toorn schitterden.

— Je hebt gelijk, Henderson — het klinkt niet erg waarschijnlijk! hernam Raffles glimlachend. Welnu, het is zooals ik je zeide — ik vrees dat binnen zeer korten tijd zijn mannen hier zullen trachten binnen te dringen — wegens een doel, waarover ik nu niet wil uitweiden.

— Het is mij voldoende, Mylord, dat die schurken het durven wagen in uw huis te komen, en wij zullen hen zeker ontvangen! riep Henderson uit.

— Dat hoop ik, Henderson. Ik kom je de grootste waakzaamheid op het hart drukken, want het is volstrekt niet uitgesloten, dat de kerels zullen beproeven de villa van de achterzijde te naderen, door over den muur van het park te klimmen, hetgeen hun des te gemakkelijker zal vallen, omdat die voor een groot gedeelte grenst aan een zijstraat, waarin zich nooit een levende ziel laat zien.

— Ik heb een hazenslaap, Mylord, en ik beloof u, dat zij niet zullen passeeren zonder dat ik het bemerk!

— Daarop vertrouwt ik ten volle, Henderson, hernam Raffles. Maar wij zullen nog eenige andere maatregelen nemen, waardoor de nadering van onze nachtelijke bezoekers ons tijdig zal worden medegedeeld!

— Hoe denk je dat te doen? vroeg Charly nieuwsgierig.

— O, dat is heel eenvoudig! antwoordde Raffles. Wij zullen dwars door het park op eenige meters van den achtergevel een zijden draad spannen, van muur tot muur, en die draad zullen wij in verbinding brengen met een electriche element, op zoodanige wijze, dat de electriche stroom gesloten wordt, als men den draad stuk loopt — en dat zal vroeg of laat moeten gebeuren, als de schelmen ten minste van oordeel zijn, dat de achterzijde van de vesting de zwakke plek is!

— Uitstekend bedacht! riep Charly uit.

— Overdag kunnen wij den draad slap laten nederhangen, zoodat hij ons niet hindert! En zoodra de duisternis valt, zal Henderson hem spannen. Wij zijn dan gewaarschuwd, en kunnen de heeren op waardige wijze ontvangen!

— Met een paar revolvershots?

— Als het te vermijden is, zullen we zachtere middelen te baat nemen! Ik geloof, dat ik reeds een kleine verrassing voor hen in petto heb, die hen een onaangename herinnering aan hun avontuur zal doen behouden!

HOOFDSTUK III.

De beurt van Lord Aberdeen.

Er waren twee dagen verlopen zonder dat zich iets bijzonders had voorgedaan.

De Londensche politie zocht met hartstochtelijken ijver naar de bedrivers van de brutale inbraken, die de hogere standen ten zeerste hadden verontrust, en met name de jonggezellen van gemiddelden leeftijd, zonder er in te slagen ook maar het minste spoor van de stoutmoedige dieven te vinden.

Hoofdinspecteur Baxter was wanhopig, en de vin-nige artikelen in de dagbladen, waarin de schrijvers de vraag stelden, met welk doel de politie van de hoofdstad eigenlijk was ingesteld, hadden hem reeds menigen slapeloozen nacht bezorgd.

Verscheidene rijke jongelieden hadden reeds uit hun eigen beurs een extra beveiligingsdienst van hun woning georganiseerd, en voortdurend lagen er, zonder dat zelfs de betrokken personen het wisten, cenige dozijnen van de schranderste detectives in de buurt van de deftige heerenhuizen in hinderlaag.

Maar helaas waren er meer rijke jongelieden dan detectives in Londen, en daar de politie blijkbaar nog volstrekt geen verband had gezocht, en dus nog veel minder had gevonden tusschen de reeks inbraken en het feit, dat de slachtoffers daarvan allen een vlieg-machine bezaten, zoo liepen de bedrivers van deze brutale aanslagen nog steeds op vrije voeten.

Het was omstreeks half elf in den avond, toen Raffles en Charly terugkeerden van een diner bij Graaf Bolebrooke.

Zij ontdeden zich in hun slaapkamer van hun rok, schoten een gemakkelijke huisjas aan en begaven zich naar de roekkamer, teneinde daar nog een sigaret te rooken, en volgens hun gewoonte nog wat te praten.

Raffles had zich in een gemakkelijken stoel laten neervallen, en strekte zijn lange beenen behagelijk uit.

Hij deed een langen haal aan zijn sigaret en zeide toen:

— Ik ben vanmiddag nog eens langs het huis van

onzen vriend den Griek Karmalogos geloopen, en ik zou wel wenschen, dat je morgen mij eens vergezelde, zoodat je de vesting op je beurt ook eens kunt opnemen!

— Je blijft dus bij je plan?

— Ongetwijfeld! De man is buitengewoon rijk en hij is een geldschieter van de ergste soort naar ik heb gehoord.

— Woont hij allang hier?

— Sedert eenige jaren.

— Waar woont hij?

— In de Cromwell Street!

— Veel bedienden?

— Een oude huishoudster en een even oude bediende! Hij is een vrek van de ergste soort en ook buitengewoon wantrouwend! Maar de rest zal ik je morgen wel vertellen! Als je mij naar het huis vergezelt, zal ik je alles veel duidelijker kunnen maken.

— Wij zullen ons dan toch zeker moeten ver-mommen?

— Ja, dat is gewenscht, want het zou te gevaarlijk zijn als men zich later herinnerde, dat Lord Aberdeen en zijn secretaris het huis van den Griek geruimen tijd met aandacht hebben bestudeerd. En laat ons nu maar eens over iets anders spreken!

De beide vrienden bleven nog omstreeks een uur praten, en begaven zich toen weder naar hun slaapkamer, maar niet dan nadat zij ook in dit vertrek het electrisch alarmsignaal aan de deur nauwkeurig hadden nagezien.

De oude Gaston, de trouwe kamerbediende van Lord Aberdeen, had zich reeds ter ruste begeven, en alles in het groote huis was nu zeer stil.

De slaapkamers van de beide vrienden grensden aan elkander en gewoonlijk lieten zij de tusschendeur open, teneinde tot op het laatste oogenblik met elkander te kunnen spreken.

Het sloeg juist middernacht, toen de beide vrienden zich ter ruste begaven.

Hét zal omstreeks half twee in den nacht zijn geweest, toen een zacht ratelend geluid aan het hoofdeinde van de beide bedden de twee mannen uit hun slaap wekte....

Tegelijkertijd begon een klein rood licht boven de kamerdeur te branden.

In een oogwenk waren de beide mannen overeind en uit het bed gesprongen.

— Het roode licht, Charly! fluisterde Raffles. Zij hebben den draad stuk geloopt en zijn nu op weg naar de achterdeur! Telefooneer eens onmiddellijk naar Scotland Yard en zeg, dat zij een half dozijn mannetjes sturen, om de heeren te ontvangen!

Raffles was onder het spreken op een der breede ramen toetreden en schoof nu voorzichtig een der gordijnen een weinig ter zijde.

Het was een donkere nacht, en het viel moeilijk iets in het park te onderscheiden, maar toch meende het scherpe oog van Raffles eenige donkere gedaanten te zien, die op eenige meters afstand van de grootste tuindeur behoedzaam voortsloten.

— Hoeveel zijn er? vroeg Charly fluisterend.

— Ik geloof, dat zij met hun vijven zijn! antwoordde Raffles op denzelfden toon.

— Hoe zouden zij trachten binnen te komen?

— Vermoedelijk door de groote tuindeur.

— Maar die heeft een electrisch contact!

— Als zij hun vak verstaan, dan zullen zij met dat electrische signaal korte metten maken!

— Maar hoe weten wij dan, of zij binnenshuis zijn?

— O, dat zullen zij wel op een andere wijze verraden, antwoordde Raffles glimlachend. Ik heb een kleine inrichting gemaakt, die ik tot dusverre voor je heb geheim gehouden, omdat ze als een verrassing bedoeld is. Het heeft mij maar eenige uren arbeid gekost, waarbij ik geholpen werd door onzen braven Henderson.

— Als zij ons maar niet ontsnappen!

— Daarvoor behoeft geen vrees te bestaan! Als zij eenmaal door de deur heen zijn, dan zitten zij hier in huis gevangen, als een rat in de val!

Raffles wierp nogmaals een blik door een kier van het gordijn en vervolgde fluisterend:

— Ik geloof, dat zij nu bezig zijn aan de tuindeur!

Hij sloop naar de deur van de slaapkamer, schoof den grendel terug en luisterde aandachtig.

Zijn scherp oor ving een zeer licht gerucht op, hetwelk zijn ervaring aanstonds herkende.

Daar beneden werd heel voorzichtig een vijl gebruikt!

— Heb ik het je niet gezegd? zoo wendde Raffles zich tot Charly. Zij weten wel, hoe zij met zoo'n deurt moeten omgaan! Nicholson heeft er blijkbaar zijn knapste mannen op afgezonden! Kom, neem je revolver, maar schiet vooral niet vóórdat ik je er bevel toe geef!

— Ik beloof het je! Maar waar is Henderson ergens?

— Die is eveneens gewaarschuwd door het breken van den draad en snijdt hun den terugtocht af, indien zij er onverhoopt in mochten slagen den terugtocht te aanvaarden! Ik heb hem bevel gegeven op het eerste sein aanstonds alle electrische lampen in het park te ontsteken. Wij zullen dan zoo duidelijk kunnen zien, alsof het dag ware, en de schelmen zullen ons niet ontkomen!

Charly had zijn revolver uit zijn slaapkamer gehaald en in den zijzak van zijn pyama laten glijden.

Geluidloos liepen zij over den dikken looper van de gang naar de breede trap, die naar het benedenhuis liep.

Toen zij zich over de leuning bogen, zagen zij een zwak schijnsel, hetwelk op grillige wijze de benedengang verlichtte, en dat blijkbaar afkomstig was van een dievenlantaarn.

Charly, die zooeven in zijn slaapkamer haastig de politie gewaarschuwd had, bracht zijn mond aan het oor van Raffles en fluisterde hem zachtjes toe:

— Zouden zij al binnen zijn?

— Neen, dat geloof ik niet — maar stil — ik geloof, dat zij de deur daar juist openen! Geef acht, want nu zal de grap aanstonds beginnen!

Daar beneden klonk zachtjes het geluid van een deur, die met de uiterste behoedzaamheid werd geopend.

Vervolgens werd een kort stemmengefluister waarneembaar en daarop het geschuifel van voeten.

Maar plotseling, boven al deze zwakke geluiden uit, klonk een viervoudig herhaalde kreet van woede en schrik en tegelijkertijd deed zich een eigenaardig geluid hooren, waarvan Charly zich den aard niet aan-

stonds kon begrijpen, maar dat buitengewoon veel ge-
leek op het neerplassen van een stortbui!

— Wat is dat in 's hemelsnaam? vroeg Charly ver-
wonderd. Wat gebeurt daar toch?

— Ga mee naar beneden, Charly, dan zal ik het je
laten zien! riep Raffles uit, terwijl hij den jongen man
bij den arm greep en hem met zich medetrok.

De twee vrienden stormden de trap af, en beneden
gekomen, wachtte hun een schouwspel, hetwelk Charly
met de grootste verbazing vervulde, maar hem spoedig
in een daverend gelach deed uitbarsten.

— Het lijkt wel een waterballet in het circus! riep
hij uit.

Inderdaad, daar had het veel van!

De gang, die zich van de thans half openstaande
tuindeur over groote lengte uitstreckte, was geplaveid
met groote, vierkante, marmeren tegels.

Dicht bij de deur vormden een achttal van deze
tegels een soort van luik, even breed als de gang breed
was, dat wil zeggen ongeveer anderhalven meter en
bijna twee meter lang.

Dit luik was draaibaar om een scharnier, en de vijf
binnengedrongen bandieten hadden door hun eigen
gewicht, zoodra zij eenige stappen in de gang hadden
gedaan, het luik doen neerklappen en waren langs de
smalle, marmeren helling omlaag gegleden in een
soort zeer smallen ondiepen kelder.

Maar dit was nog niet alles!

Door het neerklappen van het luik was de kraan
opgedraaid van een groote regeninrichting, zooals
men die wel in sommige schouwburgen op het tooneel
aantreft, teneinde daar een begin van brand te blus-
schen, en die hier dicht bij de zoldering was bevestigd.

En uit dat zinken reservoir stroomde en goot nu een
ware plasregen onophoudelijk en met kracht neder op
de vijf beklagenswaardige inbrekers, die onder luid
gescheld en gevloek wanhopige, maar vruchteloze
pogingen aanwendden om langs het schuin staande,
door het water gladde luik weder naar den beganen
grond te klauteren.

Proestend en snuivend, elkander wegduwend en
vloekend, trachtten zij telkens opnieuw langs het hel-
lend vlak naar boven te komen, zonder dat hun d't
evenwel gelukte.

En onophoudelijk plaste de stortvloed op hen neder.

Met de vuisten in de zijde gesteund keek Raffles

glimlachend toe, aan den rand staande van wat men
een berenkuil zou noemen!

— Dat bevalt u zeker niet erg, mijne heeren? riep
hij met krachtige stem, terwijl hij tegelijkertijd de hand
uitstreckte en den schakelaar van het electricisch licht
omdraaide, zoodat de gang nu in licht baadde. Ik
hoop, dat u dit een les zal zijn om u voortaan nog eens
te bedenken alvorens bij Lord William Aberdeen in
te breken.

Op hetzelfde oogenblik werd er luid aan de voordeur
gescheld.

— Dat zal de politie zijn, Charly, zeide Raffles.
Wees zoo goed en laat de heeren eens binnen!

Charly snelde weg, teneinde de voordeur te openen.

Op de stoep stond een inspecteur van politie met
vier agenten.

— Gij hebt ons ontboden, mijnheer? vroeg de man
der wet.

— Ja, mijnheer! Ik wil u namens Lord William
Aberdeen verzoeken een vijftal inbrekers in verzekerde
bewaring te nemen, die zooeven in de val zijn geloo-
pen! Wees zoo goed mij te volgen!

De inspecteur gaf zijn vier mannen een wenk en allen
volgden Charly, die hen naar de gang bracht.

De inspecteur had waarschijnlijk reeds heel wat
gezien in zijn leven, maar het schouwspel, hetwelk hij
thans voor oogen kreeg, vervulde hem met de grootste
verbazing.

Hij stond een oogenblik sprakeloos en keek met
open mond toe.

— Wel, mijnheer de inspecteur — wat zegt gij van
mijn uitvinding? vroeg Raffles glimlachend. Geloof
gij niet dat ik reden heb er een weinig trotsch op te zijn?
Het is een geperfectioneerde dievenval zou ik zeggen!
Een straal koud water heeft menigmaal veel meer uit-
werking, dan de bedreiging met een revolver! Gij
hebt niet anders te doen, dan deze heerschappen in
veiligheid te brengen!

Hij opende de deur van een kast, en haalde er een
korte ladder uit, die hij in den kelder plaatste.

— De heeren kunnen één voor één naar boven komen!
Maar ik zou hen aanraden geen grappen te verkoopen,
want er staan hier zeven wel gewapende mannen, die
geen aardigheden verstaan! Laat iedere man die naar
boven klimt, aanstonds zijn revolver op den vloer
werpen.

Aldus geschiedde en een voor een kwamen de bandieten druipnat, terwijl het water van hun lichaam gutste, met sluike haren en tam als pasgeboren lammen de ladder op, om zich in handen van de politie te stellen.

Zij werden achtereenvolgens geboeid en weggeleid.

Vijf minuten later verkondigde het geronk van een krachtigen motor, dat de vijf inbrekers na hun mislukte

nachtelijke onderneming met de politieauto naar het Huis van Bewaring werden vervoerd.

— Ik hoop een ding, zeide Raffles, toen de beide vrienden zich eenige minuten later weder onder de dekens lieten glijden.

— Wat is dat?

— Dat men de arme stakkers aanstonds van droge kleeren voorziet!

HOOFDSTUK IV.

Een onvoorzichtigheid.

Den volgenden avond, omstreeks twaalf uur, nadat zij een voorstelling in het Haymarket-theater hadden bijgewoond, bevonden de beide vrienden zich in de Cromwell-Street.

Deze straat ligt in een tamelijk afgelegen buurt, waar weinig verkeer is.

Op dit oogenblik bevonden er zich slechts luttele voorbijgangers die zich haastig huiswaarts spoedden, wegens het late uur, en ook omdat het weder was omgeslagen en de regen neergutste.

Raffles trok Charly in de schaduw van een boom aan den rand van het trottoir en wees hem op een oud, vrij smal huis aan de overzijde.

— Zooals je ziet, ligt het huis op een hoek, zeide hij op zachten toon. De voornaamste ingang is in de Cromwell-Street, maar ook in de zijstraat is een deur, die echter hoofdzakelijk door de oude huishoudster en den bediende wordt gebruikt. Let goed op de ramen gelijkvloers, want die zullen wij misschien moeten gebruiken!

— Zijn ze met luiken gesloten?

— Ja, maar ze zijn vrij gemakkelijk te openen, naar ik geloof.

— Zit er een ketting op de huisdeur?

— Ja, helaas, want het is en blijft nog steeds het gemakkelijkste om een huis met een sleutel binnen te dringen! Maar hoe het ook zij, ik wil geen John Raffles heeten, als ik geen kans zie...

Eensklaps hield hij op.

— Wat was dat? vroeg hij op fluisterenden toon.

— Wat dan? kwam Charly even zacht.

— Hoorde je geen voetstappen?

— Ik heb volstrekt niets gehoord!

Raffles wierp een spiedenden blik om zich heen, maar er was niets te zien dan een agent van politie, die echter nog minstens tien meter van de beide mannen verwijderd was.

— Het zal de agent geweest zijn! meende Charly.

— Dat geloof ik niet — het geluid klonk dichterbij, naar ik meende! Nu, ik heb mij natuurlijk vergist, want er is niemand te zien. Kom — laten wij maar snel een auto aanroepen en naar huis gaan!

Als Raffles nog slechts enkele seconden gewacht had of nog een blik achter zich had geworpen, dan zou hij gemerkt hebben, dat hij zich niet vergist had!

Want nauwelijks hadden de beide mannen zich snel verwijderd of een kleine gedaante maakte zich los uit

de schaduw van een dikken pilaar, die een huisdeur flankeerde, en die zeker geen volwassen man had kunnen verbergen, maar wel een kleinen, mageren jongen, zooals de knaap, die nu in allerijl beenen maakte.

Het was een merkwaardig magere jongen van een jaar of dertien, maar hij scheen te kunnen loopen als een haas.

Hij snelde de straat ten einde en klom achter op 'de eerste de beste huurauto, die hem voorbijreed.

Soms scheen dat voertuig een richting in te slaan, die hem niet beviel, en dan verliet hij zijn zitplaats, om die aanstonds op een ander voertuig weder in te nemen.

Zoo bereikte hij ten slotte den rechter Theemsoever, waar hij van zijn laatste gratis vervoermiddel sprong en een donkere straat insnelde, totdat hij stil stond voor een kroeg, boven welker deur een roode lantaarn brandde.

Hijgend van het harde loopen trad hij 'de gelagkamer binnen, die nog vol rookende en luidpratende mannen was.

Hij keurde 'dezen echter geen blik waardig, maar liep regelrecht naar de toonbank toe en boog zich voorover om op zachten toon met den waard te kunnen spreken, een kerel als een reus met een gemeene tronie en vuurrood borstelig haar als van een everzwijn.

— Is er nog iemand beneden? vroeg de jongen fluisterend.

De waard knikte.

— Wat moet je hebben? vroeg hij.

— Ik moet onmiddellijk „Old Bunny” spreken, als hij er tenminste is.

— Je durft heel wat vragen, knaapje! kwam de waard grijnslachend. Denk je soms, dat hij je te woord zal staan?

— Ik durf een flesch whisky met je verdedden, dat hij het doet, roodkop! antwoordde de knaap op brutalen toon. Geef dadelijk het sein, want als je het naliet zou het je kunnen opbreken!

De besliste toon van den jongen scheen indruk op den waard te maken, want hij trok aan een touw onder het bereik van zijn hand, bukte zich en scheen eenige woorden in een spreekbuis te zeggen.

Daarop richtte hij zich weder op en bukte opnieuw over de toonbank.

— „Old Bunny” vraagt wat je te zeggen hebt!

— Zeg maar, dat het over John Raffles gaat!

De waard verschrok zichtbaar en herhaalde:

— Over John Raffles? Over den doodsvijand van den meester?

— Ja!

— En wat is er met hem?

— Ik heb hem zooeven afgeluisterd — hij beraamt een kraak!

— Alle duivels, jongen — als dat waar is, dan is je fortuin gemaakt, dat kan ik je verzekeren!

Meteen dook de roode kop weder achter de toonbank weg, om een oogenblik later weer te verschijnen.

— Maak als de bliksem, dat je naar beneden komt, jongen! Je zult met open armen ontvangen worden!

Tegelijkertijd haalde hij een hefboom over, waardoor een kleine deur achter de toonbank geopend werd.

Snel als een konijn in zijn hol, verdween de dievenjongen door de opening.

Hij liep snel door een door een olielampje verlichte gang, daalde een trap af en klopte op bijzondere wijze op een kleine deur aan het einde der gang.

Daarachter werd eenig gestommel hoorbaar en toen vroeg een heesche stem:

— Wie is daar?

— Ik ben het — Bill.

— Geef het wachtwoord!

— De Meester is verschenen!

— Is je boodschap werkelijk van belang?

— Van groot belang! Is Old Bunny er?

— Ja, hij heeft beloofd, dat hij je de ribben zou breken, als je hem voor de mal houdt, of voor niets komt storen!

Tegelijkertijd ging de deur op een kier open en een gemeen gelaat vertoonde zich, onder een verwarden bos zwart haar.

Vlug als een aal gleed de jongen een tamelijk ruim vertrek binnen, waar op dat oogenblik een viertal mannen rondom een wit houten tafel zaten, die zich den tijd schenen te verdrijven met drinken.

Drie daarvan hebben wij reeds ontmoet ten huize van Professor Nicholson, en een hunner was Old Bunny.

Het bendehoofd wenkte den knaap naar zich toe, keek hem eenige oogenblikken strak aan en zeide toen:

— Vertel wat je te vertellen hebt en maak het kort!

Zonder een oogenblik te haperen deelde de knaap mede, hetgeen een toeval hem had doen ontdekken.

De vier bandieten luisterden met de grootste aandacht, en toen Bill zijn verhaal geëindigd had, klopte

Old Bunny hem goedkeurend op den schouder en zeide:

— Dat heb je knap gedaan, jongen! Het is goed dat je zoo mager bent, dat je je achter een vlaggestok zoudt kunnen verbergen! Een man zou zeker ontdekt zijn. Wij zullen dadelijk rapport maken, en den Meester op de hoogte stellen.

— Gij zult toch wel mijn naam noemen? vroeg de jongen gretig.

— Daar kun je zeker van zijn, Bill! hernam Old Bunny, terwijl hij den jongen aan het oor trok.

Hij stond op, raadpleegde zijn horloge, en zeide toen tot de anderen:

— Het is al laat, maar de meester zal het ons vergeven als we hem komen storen!

— Vergeven? Wel, hij zou ons eenvoudig laten radbraken als we hem niet aanstonds op de hoogte brachten! riep een der andere bandieten uit. Laten wij maar spoedig voortmaken!

Eenige minuten later waren de vier bendevoorsten onder weg naar het huis van Professor Nicholson.

Het was half twee toen zij daar aankwamen, maar toch werden zij onmiddellijk door de zoogenaamde huishoudster, een afzichtelijk wijf, een soort slavin, die Nicholson van zijn voorganger Shydrift geërfd had, bij haar Meester gelaten.

Nicholson behoorde tot die menschen, die, in navolging van Napoleon de Grootte, volstaan kon met vier of vijf uren slaap per nacht en hij was op dit oogenblik bezig in zijn laboratorium met het onderzoek van een plantaardig vergift, hetwelk hem niet lang geleden uit Amerika was toegezonden.

Nicholson begreep aanstonds, dat het een ernstige reden moest zijn, die de vier bendevoorsten tot hem voerde, en hij verliet dadelijk zijn laboratorium, **teinde hen in zijn werkkamer te gaan ontvangen, maar**

niet dan nadat Kate, die alle bendevoorsten voortreffelijk kende, hen een soort verhoor had afgenomen, en hen natwkeurig had opgenomen.

Nicholson nam in zijn stoel achter zijn schrijftafel plaats, wierp Old Bunny een scherpen blik toe, alsof hij zijn gedachten op zijn gelaat wilde lezen en vroeg toen kortaf:

— Gij komt mij nieuws brengen?

— Ja Meester — en wel heel goed nieuws! Wij zijn op het spoor van John Raffles!

Nicholson liet een heeschen kreet van vreugde hooren en zijn oogen fonkelden wreedaardig.

— Ben je zeker van wat je daar zegt? vroeg hij, terwijl hij zich over de tafel heenboog, als om het antwoord van de lippen van het bendevoorst te lezen.

— Volmaakt zeker!

— Deel het mij aanstonds mede!

En nu deed „Old Bunny”, zonder een enkele bijzonderheid over te slaan, mededeeling van hetgeen Bill hem had onthuld.

Onbewegelijk als een beeld had Nicholson toegeluisterd.

Alleen zijn fonkelende oogen schenen in zijn gelaat te leven.

Toen „Old Bunny” zijn verhaal reeds geëindigd had, bleef de Koning van de Misdaad nog geruimen tijd stil zitten.

Eindelijk zeide hij, als in antwoord op een vraag, die hij zichzelf gesteld had:

— Ja — zoo moet het gaan! Zoo kan hij ons onmogelijk ontsnappen! Wij zullen hem een val zetten, waaraan hij niet zal kunnen ontkomen! Ha, ha! Wij zullen nu eens zien, John Raffles, wie de sterkste van ons beiden is! Je hebt je weder onwillens in mijn bereik gewaagd — je zult het je berouwen!

HOOFDSTUK V.

Nicholson legt zijn mijnen.

Het was omstreeks 3 uur in den middag van den volgenden dag.

Karmalogos, de Grieksche geldschieter, zat in zijn sjofel kantoortje, een soort insteekkamertje, in het oude huis in de Cromwell-Street.

Hij was een oud, gebogen mannetje, met een veel te groot hoofd voor het kleine lichaam, dat gestoken was in een zwarte gekleede jas, glimmend van ouderdom, vol vetvlekken, en die waarschijnlijk vroeger had toebehoord aan een persoon, die op meer corpulentie kon bogen dan de Grieksche woekeraar.

Zijn hoofd was volmaakt kaal, op een paar plokjes grijs haar boven de ooren na, die hem ver van het hoofd stonden, en zijn schedel glom als een spiegel.

Hij had een verbazend grooten haviksneus, waarop thans een geweldig groote hoornen lorgnet geklemd was.

Want Karmalogos was bezig zijn boeken na te zien.

Hij zat gebogen over een dik register en volgde met een pen een lange cijferkolom, terwijl zijn dikke lippen zachtjes voor zich heen getallen prevelden.

Aan de wanden van het kleine vertrek hingen dikke liassen, een scheurkalender, eenige reclameprenten en een kleine spiegel, vlak tegenover de armoedige schrijftafel, en waarin de Griek de eenige toegangsdeur in het oog kon houden, zonder zich te moeten omwenden.

In een der hoeken van het vertrek stond een stevige, tamelijk groote brandkast van voortreffelijk maaksel en deze scheen dan ook het eenige meubel te zijn, waaraan de geldschieter kosten had besteed.

Al het overige was oud, wrak, verveloos en stoffig, gebroken en zoo goed als het ging weder opgelapt.

Plotseling deed een zacht tikken op de deur Karmalogos midden in een optelsom ophouden.

Hij liet een knorrend geluid hooren, wierp een schichtigen blik in den spiegel, schreef vlug een getal op, waarschijnlijk om het niet te vergeten en riep toen met

een hoog, kinderachtig stemgeluid, dat geheel niet scheen te passen bij zijn dik hoofd:

— Wat komt ge mij storen?

— Daar zijn heeren om u te spreken, mijnheer!

— Maar voor den duivel ik zit te werken! Hadt ge niet even kunnen wachten.

— Ik wist immers niet dat ge aan het werk waart? klonk een klagende stem achter de deur.

— Ik ben altijd aan het werk, Mary, dat weet je wel! Wat willen die heeren?

— Zij zeggen, dat zij u noodzakelijk spreken moeten!

— Dat heb je me al eens gezegd! Is het over geldzaken?

— Dat geloof ik haast niet, mijnheer! Die heeren zijn van de politie.

Deze mededeeling had een onverwachte uitwerking op den woekeraar.

Hij liet zich van zijn stoel glijden, en stond daar nu bleek en bevend, klappertandend en met starende oogen midden in het vertrek.

Want Karmalogos had een noodlottig gebrek, en dat was een overdreven vrees voor inbrekers!

Hij was banger dan een haas, en hij had wel boven op zijn brandkast willen slapen, als er ruimte genoeg was geweest, en als de vrees voor zijn eigen kostbaar leven hem daar niet van weerhouden had.

Slechts het noemen van den naam der politie deed hem huiveren, want niet alleen was zijn geweten niet geheel vrij wat betreft zijn geldelijke transacties, maar ook bracht hij dien naam in verband met dieven, inbrekers en moordenaars!

Hij snakte naar lucht en kon geen woord uitbrengen.

Aan den anderen kant van de deur klonk de stem van de huishoudster eenigszins ongeduldig:

— Moet ik die heeren hier laten, mijnheer?

— Neen — Ja — Neen — of doe het toch maar! Ja, laat die heeren hier komen! Zijn zij in uniform?

— Er is een inspecteur van politie en twee rechercheurs!

— Mijn God! mompelde Karmalogos, terwijl hij zich aan den kant van zijn schrijftafel vastklemde. Wat kunnen zij van mij willen?

Hij wilde nog iets zeggen, misschien de huishoudster bevelen, om hen maar weg te sturen, maar hij hoorde haar wegstervende voetstappen.

Hij liet zich op een wrakken stoel neerzinken, en staarde voor zich uit, zonder iets te zien, zoozeer had de komst van de politiebeambten hem aangegrepen.

En zoo zat hij nog, toen er wederom voetstappen naderden, thans meer in aantal, en er krachtig op de deur werd geklopt.

— Binnen! riep de woekeraar met zwakke stem.

De knop van de deur werd omgedraaid, en toen klonk een bevelende mannenstem in de gang:

— Hoe wilt gij dat wij binnentreden, mijnheer Karmalogos als de deur op slot is?

— Dat is waar! Neem mij niet kwalijk — dat vergat ik! riep de Griek uit.

Hij sprong op en schoof twee zware knippen terug, die de deur gesloten hielden.

Het volgende oogenblik werd zij geopend en traden er een inspecteur van politie en twee rechercheurs binnen.

De inspecteur was een man van krachtigen lichaamsbouw, met sluik zwart haar en donkere oogen.

Hij wierp een snellen blik om zich heen, vestigde dien toen op den woekeraar en zeide:

— Ik ben inspecteur van politie, zooals ge trouwens wel aan mijn uniform kunt zien. Hier hebt ge mijn penning! Mijn naam is: Bickford. Deze twee heeren zijn rechercheurs. Laat uw penning eens zien, mannen!

De twee andere politiebeambten sloegen een lapel van hun jas terug en lieten daaronder den nikkelpenning zien, welchen iedere Londensche rechercheur moet dragen.

Karmalogos had eenige malen wezenloos met het hoofd geknikt en stotterde nu:

— Het is me zeer aangenaam, heeren — dat wil zeggen — eigenlijk is het me heelemaal niet aangenaam, want ik kan mij niet begrijpen, waaraan ik de eer van uw bezoek te danken heb! Voor zoover ik weet heb ik mij niets te verwijten, ik ben een eerlijk, fatsoenlijk man,

die tegen een geringe rente geld leent aan hulpbehoeftigen en.....

De inspecteur hief met een afwerend gebaar zijn hand op terwijl er een zonderlinge glimlach over zijn gelaat vloog.

— Dat alles weten wij wel, mijn waarde heer! Wij komen ook volstrekt niet om u lastig te vallen, maar om u te waarschuwen!

— Mij te waarschuwen? vroeg Karmalogos, terwijl hij verbleekte en opnieuw steun moest zoeken bij zijn schrijftafel. Waartegen wilt ge mij dan toch waarschuwen!

— Dat zult gij aanstonds hooren, hernam de inspecteur van politie. Gij veroorlooft zeker wel, dat wij plaats nemen?

— Ik vraag u verschooning, mompelde de geldschietter. Uw komst heeft mij zoo overstuurd gemaakt, dat ik niet goed meer weet, wat ik doe. Ga zitten, wat ik u verzoeken mag.

De politiebeambten namen plaats.

De Griek scheen een oogenblik in beraad te staan, of hij hun soms een sigaar zou presentereen, maar bij nader inzien scheen het hem verstandiger toe deze kostbare uitgave voorloopig te besparen.

Hij schraapte zijn keel, en zeide toen:

— Gij kwaamt dus — om mij te waarschuwen? Er dreigt mij dus gevaar?

— Zeer ernstig gevaar, mijnheer Karmalogos!

— Maar in welk opzicht dan toch?

— Dat zult gij vernemen? Gij hebt zeker wel eens gehoord van John Raffles?

Het scheelde weinig of de Griek was bij het hooren van deze eenvoudige vraag flauw gevallen.

Zijn tanden klapperden en zijn handen beefden zoo, dat de pen er aan ontgleed, waarmede hij zenuwachtig stond te spelen.

Hij streck eenige malen met zijn tong over de droge lippen en herhaalde toen op schorren toon:

— John Raffles? De gentleman-inbreker? Ja zeker heb ik van hem gehoord! Wat is er met hem?

— Hij is voornemens u hedennacht een bezoek te brengen, mijnheer Karmalogos! Dat is alles!

De Griek slaakte een gekerm als een gekeeld varken, maakte nu werkelijk aanstalten om een toeval te krijgen.

Maar op hetzelfde oogenblik voelde hij vijf sterke

vingers om zijn arm, en hoorde hij een harde stem, die onmeedoogend opmerkte:

— Ik geloof niet, dat gij door jammeren en klagen veel verder zult komen, mijnheer! Neem mij niet kwalijk dat ik u dit zeg. Geloofst gij ook niet dat het verstandiger zou zijn, als ge op maatregelen zoudt zinnen om dien gevaarlijken schelm onschadelijk te maken?

— Maar hoe wilt ge dat ik dat doe? kermde de Griek. Ik zou geen vlieg kunnen dooden! Ik kan zelfs geen kinderpistooltje vasthouden en ik krijg het op mijn zenuwen, als ik een zevenklapper hoor afgaan! Gij denkt toch niet dat ik voornemens ben, mij tegen dien verschrikkelijken Raffles teweer te stellen?

— Daaraan denken wij geen oogenblik, mijnheer Karmalogos, antwoordde de inspecteur van politie, die ondanks zichzelf moest glimlachen. Maar wat ge niet alleen kunt doen, dat kunt ge toch zeker wel in vereeniging!

De geldschietter wierp den inspecteur een vreesachtigen blik toe en mompelde toen:

— Ik begrijp u niet, mijnheer! Wat wilt ge daarmee zeggen?

— Niets anders, mijnheer, dan dat wij u verzoeken hedennacht in uw huis een afdeeling goed gewapende rechercheurs en agenten in hinderlaag te mogen leggen.

— Maar zijt gij dan zoo zeker van uw zaak, mijnheer? riep Karmalogos wanhopig uit. Hoe weet ge eigenlijk, dat Raffles voornemens is, mij mijn arme geldje af te nemen! Heeft hij het u verteld?

De inspecteur fronste het voorhoofd.

— John Raffles is geen gek, mijnheer! Gij moest begrijpen, dat wij het bij toeval vernomen hebben! Als gij het dan weten wilt — en ongetwijfeld hebt ge daar recht op: Gisterennacht heeft John Raffles hier vlak tegenover uw huis met zijn medeplichtigen het plan voor de inbraak beraamd, en slechts door een toeval heeft een der onzen dat plan kunnen afluisteren!

— Verschrikkelijk! hijgde de Griek. Niet te gelooven! En dat in onzen verlichten tijd!

Hij liep met groote passen het vertrek eenige malen op en neer, woest de armen heen en weer zwaaiend. Maar plotseling stond hij voor den inspecteur stil.

Er scheen hem iets in te vallen.

— Geef mij het adres van dien Raffles, mijnheer! Geef het mij, en ik zal hem een beleefd briefje schrijven, waarin ik hem mededeel, dat hij zich de moeite wel kan besparen, om mijn huis te bezoeken, daar hij er

toch niets zal vinden! Ik ben een arm man, die heel eenvoudig met zijn huishoudster en zijn bediende leeft!

De inspecteur van politie haalde minachtend de schouders op.

— Ik herhaal u, mijnheer Karmalogos, dat Raffles geen gek of een kind is! Hij weet zeer wel, wie hij 'ot zijn slachtoffers kiest! Hij weet dat gij niet alleen niet arm, maar dat gij daarentegen zeer rijk zijt!

Met een kermenden zucht liet de Griek zich op zijn stoel neervallen.

— Als hij dat gelooft, dan ben ik verloren! riep hij uit.

— Dat zijt gij volstrekt niet, mijnheer, als ge naar mijn raad wilt luisteren, hernam de inspecteur. Ik zelf, deze beide mannen, en nog drie of vier anderen zullen hedenavond vroeg, zoodra de duisternis begint te vallen, ons in uw huis verschuilen. Als gij wilt kunt gij er zelf bij zijn, maar eerlijk gezegd heb ik het liever niet, want gij lijkt mij een weinig zenuwachtig toe, en gij zoudt door uw nervositeit alles kunnen bederven!

— O, ik verlang volstrekt niet er bij te zijn, riep de geldschietter haastig uit. Ik laat alles volkomen aan u over!

— Daaraan zult ge verstandig doen, mijn waarde heer, hernam de inspecteur. Gij kunt rustig in uw slaapkamer blijven, totdat wij u komen mededeelen, dat alles is afgelopen. De deur van dat vertrek zal zeker ook wel van zware knippen voorzien zijn?

— Er zijn drie grendels op, mijnheer, en een nachtveiligheidsslot.

— Wel, kijk eens aan! Maar dat is prachtig! Gij hebt dan niets anders te doen dan u in te sluiten en rustig af te wachten, tot wij u komen zeggen, dat de lucht veilig is, en dat de vogels geknipt zijn!

— Ik wilde dat alles al voorbij was! zuchtte Karmalogos.

— Het zal spoediger voorbij zijn dan gij denkt, hernam de Inspecteur bedaard. Het blijft dus afgesproken, dat wij omstreeks acht uur één voor één binnenkomen, teneinde zoo weinig mogelijk argwaan te baren, want Raffles is een zeer geslepen vogel!

— Ik zal mij er in voegen, mijnheer! riep de Griek uit.

— Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat ge met geen sterveling over de zaak moogt spreken, want de ooren van Raffles zijn zeer scherp, en zij hooren veel.

— Mijn mond zal verzegeld zijn, dat moogt gij gerust

gelooven! riep de beklagenswaardige geldschietcr uit.

— Daar rekenen wij dan ook op! Tot vanavond dus, mijnheer Karmalogos!

—Tot vanavond, heeren! riep de Griek, met een

poging om zich opgewekt en moedig voor te doen, maar die zoo jammerlijk mislukte, dat de drie politiebeambten vrij wat moeite hadden om hun ernst te bewaren.

HOOFDSTUK VI.

De mijn ontspringt.

Het was omstreeks twaalf uur in den nacht.

De maan was achter de wolken verborgen, en de lucht was zeer donker.

De kleine poort in den tuinmuur die zich uitstrekte langs het park van de villa van Lord Aberdeen ging open, en verleende snellen doortocht aan twee in avondtoilet gekleede mannen, die het volgende oogenblik met snelle schreden de stille zijstraat afliepen.

Zij droegen een langen, zwarten regenmantel.

Die twee mannen waren John Raffles en Charly Brand op weg naar het huis in de Cromwell-Street dat voor dien nacht het doel van hun tocht zou zijn.

Toen zij ver genoeg van de villa verwijderd waren, riepen zij een huurauto aan, die hen in een kwartier naar het huis van den Griek zou brengen.

Zij legden de rest van den weg te voet af, en bereikten omstreeks een uur het huis van den geldschietcr.

De stille Cromwell-Street was zoo goel als geheel verlaten en slechts nu en dan weerklonk de langzame stap van een patrouilleerenden politieagent.

De beide vrienden hadden dien middag hun plan nauwkeurig uitgewerkt, en zij handelden als twee legeraanvoerders, die hun geheel veldtochtplan muurvast in het hoofd hebben.

Zij liepen de zijstraat in, bemoeiden zich voorloopig niet met het oude huis van den woekeraar, maar stonden een oogenblik stil voor het aangrenzende huis, waarin een kleine groentezaak gedreven werd.

— De goede vriend die hier woont, denkt zeker geen oogenblik aan het gevaar dat hem van de zijde van de heeren-inbrekers kan dreigen, fluisterde Raffles op zachten toon, terwijl hij zijn bosje loopers te voorschijn haalde. Hij heeft maar een kleine winkelzaak, en hij kan zich niet voorstellen, wie zich de moeite zou willen geven, hem met een nachtelijk bezoek te vereeren. Nu, wij zullen den stakker ook met vrede laten — en zijn huis alleen gebruiken als doortochtsgebied!

Nog terwijl hij sprak, had Raffles de winkeldeur zonder eenige moeite en geruischloos geopend.

Het volgend oogenblik stonden de mannen binnen, en hadden zij de deur weder dicht gedaan.

Er heerschte hier een tastbare duisternis, maar Raffles scheen de oogen van een kat te hebben.

Hij nam Charly bij den arm en voerde hem voorzichtig met zich mede, dwars door manden met aardappelen, stapels groenten en andere landbouwvoortbrengselen, die den kleinen winkel met hun eigenaardigen geur vervulden.

Zoo bereikten zij een tweede deur, die niet eens op slot scheen te zijn.

Zij bleek toegang te geven tot een smalle gang, waar het al even duister was.

Raffles bukte zich naar Charly toe, en fluisterde hem in het oor:

— Voorzichtig loopen, want de oude planken kraken!

Raffles kon dit zeer goed weten, want een paar dagen geleden had hij, als kolendrager vermomd, dit huis zeer nauwkeurig bestudeerd! De beide vrienden bereikten zonder eenig gerucht te maken het einde van de gang, waar zich een glazen deur bleek te bevinden, die uitkwam op een kleine binnenplaats, waar de groentenhedelaar zijn voorraad in een schuurtje bleek te bewaren.

Ook deze deur kon zonder eenige moeite geopend worden, en even later stonden de beide mannen weder in de buitenlucht.

— Waar zijn wij nu? vroeg Charly.

— Die muur daarginds aan onze rechterhand sluit het kleine tuintje achter het huis van onzen Grieksch vriend af! Je ziet dat het zeer gemakkelijk ging!

— Inderdaad! mompelde Charly, maar in zichzelf vond hij, dat men een man moest zijn als John Raffles, om dit alles als de eenvoudigste zaak ter wereld te vinden.

— Nu nog een ding voor wij over den muur klimmen, fluisterde Raffles. Wij houden ons aan de oude afspraak — indien er ernstig gevaar dreigt en wij overrompeld mochten worden, bemoeien wij ons niet met elkander maar ieder zorgt voor zichzelf!

— Wie of wat zou ons kunnen overrompelen?

— O, zeg dat niet! De man kon wel eens niet naar bed zijn, of hij kon tijd vinden om de politie te waarschuwen, of het is niet zoo donker, als wij ons verbeelden, en men ziet ons over den muur klimmen — in een woord, men moet steeds met alles rekening houden! En nu aan het werk! Daar ginds is een plek, waar de muur het laagst is, en waar een reusachtig vat zuurkool staat, dat ons wel houden zal.

Charly twijfelde hier geen oogenblik aan, en inderdaad bewees dit vat eenige oogenblikken later goede diensten, toen de beide mannen er op klommen en vandaar vlug als katten over den muur heenklauterden.

Zij stonden nu in een klein, zeer slecht onderhouden tuintje, hetwelk bij het huis van den Griek hoorde,

Daar binnen scheen alles in diepe rust verzonken te zijn.

De achtergevel was geheel in duisternis gedompeld en geen enkel lichtstraaltje drong naar buiten door.

— Ik geloof dat alles veilig is, fluisterde Raffles.

— Zijn er geen alarmsignalen?

— Ja, maar die zullen we spoedig genoeg hebben opgeruimd!

De beide vrienden slopen over het gras naast een der smalle grintpaden naar de achterdeur van het huis.

Charly opende een kleine tasch, welke hij onder zijn mantel had gedragen en overhandigde Raffles eenige instrumenten.

Deze ontstak een kleine zaklantaarn, die haar licht alleen recht vooruit wierp en bij het schijnsel daarvan begon hij met het werk van het buitenwerking stellen der signaalinrichtingen.

Hij stak een schaar met zeer dunne, kromme bladen en lange stelen onder de deurreet door en spoedig had hij den draad gevonden en doorgeknipt.

Nu kon hij althans zonder gevaar de deur openen, en hij slaagde hier spoedig in, door gebruik te maken van een paar werktuigen zijner eigen vinding, welke Charly aanstonds weer inpakte, zoodra zij gebruikt waren.

De deur ging langzaam open, en de beide vrienden traden behoedzaam een volkomen duistere gang binnen, aan het einde waarvan schemerachtig het begin te zien was van een eikenhouten wenteltrap.

— Waar moeten wij zijn? vroeg Charly fluisterend.

— Op de eerste verdieping! De brandkast staat in zijn particulier kantoor. Maar voor wij aan het werk gaan zullen wij ons deugdelijk moeten overtuigen dat onze man slaapt, want zijn slaapvertrek bevindt zich vlak naast zijn kantoor.

— Moeten wij onzen terugtocht niet dekken?

— Ongetwijfeld! Wij zullen eerst de voordeur eens gaan voorzien.

De beide mannen liepen geruischloos door de gang en bereikten zoo de vestibule.

Zooals zij wel verwachtten was de buitendeur voorzien van een drietal stevige grendels.

Zij haalden ze een voor een geruischloos terug, en deden ook den ketting van de deur, zoodat zij in geval van onraad niets anders hadden te doen dan de deur te openen.

Zij hadden dit alles verricht bij het flauwe schijnsel van een kleine zaklantaarn.

Maar nu draaide Raffles een kleinen schakelaar van zijn lamp om, die aanstonds een helderder licht verspreidde.

Voor hem bevond zich nu de ouderwetsche eikenhouten trap, die uitkwam op een zeer fraaie galerij met gebeeldhouwde leuning.

Raffles wenkte in de richting van de trap, en fluisterde:

— Daar moeten wij op. Het is aan de linkerhand van de gaanderij, de tweede deur!

Katten konden niet meer gerucht hebben gemaakt dan de twee mannen, toen zij de trap beklommen.

Zoo bereikten zij de gaanderij, die over de geheele breedte van de hall liep en zich aan weerszijden verder uitstrekte.

Eenige oogenblikken later stonden zij voor de deur van het werkvertrek van den Griek.

Charly wilde zijn tasch met werktuigen nederzetten, ten einde Raffles de noodige instrumenten te kunnen aangeven, toen hij een hand op zijn arm voelde.

— Wat is er? vroeg hij ongerust.

Raffles antwoordde niet dadelijk. Zijn scherp oor had eenig gerucht opgevangen, dat hem vervulde met een vage vrees.

Hij stond stil, alsof hij uit marmer was gehouwen en al zijn zenuwen schenen zich in zijn ooren en zijn oogen samen te trekken.

Zoo stond hij daar geruimen tijd voorovergebogen, als een roofdier, dat op het punt staat, den sprong te wagen, of zich gereed maakt, een vijand te ontvangen.

Maar alles bleef stil in het oude huis.

Blijkbaar had hij zich vergist.

Hij wendde langzaam zijn gelaat naar Charly en zeide fluisterend:

— Ik meende zoeven... berg je lijf, Charly! schreeuwde hij eensklaps. Verraad! Wij zijn omsingeld!

Het volgende geschiedde in minder tijd dan er noodig is om het te beschrijven....

Schoten klonken, ruw gevloek weerklonk in de smalle gang.... het geluid van een wanhopige worsteling werd hoorbaar.... ergens boven in huis klonk het gejammer van een doodelijk ontstelde vrouw, en daar bovenuit het zenuwachtig gegil van den geldschietter....

Lichamen bonsden dof tegen de wanden van de gang, verscheiden mannen hijgden van inspanning in een woedenden strijd....

Nu en dan een rauwe vloek.... een kreet.... een kreuwend gerochel....

En daarop werd het langzamerhand stil....

Het was een angstaanjagende stilte, die niets goeds in haar schoot borg....

Hier en daar begon een schijnsel te lichten en spoe-

dig was de gang helder verlicht door een zestal zaklantarens.

Dicht bij de trap, waarheen hij zich met inspanning van alle krachten had weten te sleepen, in de hoop, zijn aanvallers te kunnen ontkomen, lag Raffles op zijn rug, stevig geboeid.

Zijn gelaat bloedde en een diepe schram liep dwars over zijn wang.

Dicht om hen heen, als uit vrees, dat hij toch nog zou kunnen ontsnappen, stond een zestal politiebeamten, aangevoerd door den inspecteur, die denzelfden middag ten huize van den Griek was verschenen.

Hij keek eenigen tijd zwijgend, met een spotlach om zijn dunne lippen op den gevangene neder, en mompelde iets voor zich heen, dat niemand verstond.

Toen klonk er boven uit het huis een vreesachtige stem, die vroeg:

— Is alles afgeloopen? Kan ik veilig beneden komen?

— Als gij dat noodig acht, mijnheer Karmalogos, kunt gij het doen! riep de inspecteur terug.

— Hij is toch wel goed gebonden?

— Hij kan geen lid verroeren, mijn waarde heer! Ik verzeker u nogmaals, dat alles veilig is.

Er werden voetstappen hoorbaar en toen verscheen de geldschietter in het schijnsel van de lampen.

Hij was even wit als de slaapmuts, die zijn hoofd bedekte, en waarschijnlijk zouden de politiemannen onder andere omstandigheden gelachen hebben om zijn uiterlijk, zooals hij daar bevend en trillend stond, gehuld in een gebloemde kamerjapon, en terwijl zijn kleine gestalte grillige schaduwen wierp op den wit gekalkten muur achter hem.

Hij kwam behoedzaam naderbij, totdat hij vlak voor het weerlooze lichaam van Raffles stond.

Hij wierp een blik op den geboeiden man en mompelde toen:

— Ik zou de woorden wel willen herhalen, die Karel III sprak, toen men hem het lijk bracht van den Hertog de Guise, dien hij door sluipmoordenaars had laten afmaken!

— En wat zeide Karel III dan wel? vroeg de inspecteur op spottenden toon.

— Hij zeide niets anders dan: „Wat is hij groot!” Er volgde een kortstondig zwijgen op deze woorden.

Raffles hield zijn blikken niet van den geldschietter

afgewend, die onwillekeurig eenige stappen achteruit deed, onder den invloed van dezen blik.

— Hij kan zich immers niet bewegen? vroeg hij aarzelend.

— Dat zeide ik u toch, hernam de inspecteur ongeduldig. Gij kunt hem schoppen als gij wilt!

— Zoudt gij dat waarlijk denken?

— Neem er de proef maar van!

De lafhartige Griek kwam naderbij — en schopte den weerloozen man in de zijde.....

Maar aanstonds deinsde hij weder achteruit, alsof hij een zweepslag had ontvangen, want de blik, dien Raffles hem toewierp, zonder een woord te spreken, was werkelijk verschrikkelijk.

— Breng hem spoedig weg! zeide Karmalogos op bevenden toon. Breng hem spoedig mijn huis uit! Ik wil niets meer met de zaak te maken hebben! En ik hoop dat gij hem aan de galg helpt!

— O, hij zal zeker wel aan de galg sterven — of aan iets anders! zeide de inspecteur op eigenaardigen toon.

Daarop vervolgde hij:

— Brengt hem weg, mannen!

— Een oogenblik! riep de Griek uit, toen de politiemannen Raffles op ruwe wijze overeind trokken.

— Wat is er mijnheer? Houd ons niet langer op, wat ik u bidden mag!

— Gij zeidet mij immers, dat er twee zouden komen!

— Hebben wij dat gezegd? Dan moeten wij ons vergist hebben, want alleen John Raffles hebben wij kunnen vatten! Vooruit mannen!

Zes sterke mannen vatten den zwaargeboeiden man aan, die tot op dit oogenblik nog geen woord gesproken had, en voerden hem de trap af.

Maar halverwege keerde Raffles zich om en riep den Griek met zijn heldere, doordringende stem toe:

— Er zal een dag komen, waarop gij het u zult beklagen, dat gij een weerloozen man getrapt hebt, gij kleine Krates! Denk om mijn woorden en herinner ze u!

Een oogenblik later was hij weggevoerd en in de groote auto geplaatst, die voor de deur stond te wachten....

Maar de groote wagen kon nog geen 100 meter ver zijn, of het oude huis van den geldschietster was vervuld van gejammer en gehuil, terwijl de Griek als een razende rondliep en zich de weinige haren uit het hoofd trok, die zich daar nog bevonden.

Want bij een onderzoek van zijn werkkamer bleek het hem maar al te duidelijk, dat men hem op raadselachtige wijze geplunderd had — de brandkast was naar alle regelen der kunst geforceerd en tot op den laatsten penny van haar inhoud ontdaan!

HOOFDSTUK VII.

Van aangezicht tot aangezicht.

De auto reed in snelle vaart voort.

Vliegensvlug werkten de gedachten in het hoofd van den gevangene.

Raffles vroeg zich vruchteloos af op welke wijze de Griek gewaarschuwd was en zijn komst had voorzien.

Hij ging alle mogelijkheden na, waarop zijn geheim kon zijn uitgelekt, en plotseling als met een schok, kwam hem het geluid van de voetstappen voor den geest, welke hij een paar nachten tevoren in de Cromwell-Street had vernomen, toen hij met Charly zijn plan besprak.

Er moest een politespion in de buurt zijn geweest, die daar door het Noodlot was heengevoerd, en die zich gehaast had zijn lastgevers op de hoogte te brengen van zijn voornemen!

Ja, op een andere wijze was het niet verklaarbaar!

Hoe het ook zij, hij was weer eens gevangen, na geruimen tijd de politie om den tuin te hebben geleid, en het zou nu zaak zijn, zich weer aan haar handen te kunnen onttrekken.

Welk een geluk, dat Charly zich bijtijds uit de voeten had kunnen maken!

Hij twijfelde er geen oogenblik aan of de jonge man zou hemel en aarde bewegen om hem te bevrijden!

Hij trachtte een blik achter zich te werpen, maar dit was hem onmogelijk, want de kap van den wagen was opgezet, zoodat hij niet kon nagaan of hij gevolgd werd.

Maar spoedig hield een andere omstandigheid zijn gedachten bezig.

Hij had verwacht aanstonds naar Scotland Yard te worden vervoerd om daar door den Hoofd-Commissaris van Politie te worden gehoord, zooals steeds geschiedde in dergelijke gevallen.

De auto volgde echter een geheel andere richting, en zijn verwondering nam toe, toen hij bemerkte, dat zij zich hoe langer hoe verder van het centrum der stad

xerwijderde en blijkbaar de Noordelijke wijken opzocht.

Toen de rit omstreeks een uur geduurd had, in een vaart, die alleen een politie-auto zich zou durven veroorloven, kon hij zich niet langer bedwingen en vroeg aan den inspecteur die tegenover hem gezeten was, met een revolver in de vuist:

— Wilt gij mij zeggen, waarheen gij mij voert, mijnheer?

— Ik heb geen bevoegdheid om u dat mede te deelen, mijnheer, antwoordde de politiebeambte koel.

— Maar wij hebben de Noordelijke wijken van de stad bereikt, en als wij in dit tempo voortrijden, zullen wij binnen tien minuten Londen achter ons hebben gelaten!

— Dan kan ik u slechts aanraden, nog tien minuten geduld te hebben, hernam de inspecteur op spottenden toon.

Raffles zweeg.

Hij nam het gelaat van den inspecteur van politie nauwkeurig op en liet toen zijn blikken over diens uniform glijden.

En plotseling zag hij iets, dat hem met groote verbazing en tevens ontsteltenis vervulde!

De pet, welke de politiebeambte droeg, was ongetwijfeld die van een inspecteur — maar de uniformjas droeg slechts twee gele strepen op de mouw — dat wil zeggen, dat zij behoorde tot de uitrusting van een commissaris 3de klasse!

Nauwelijks had Raffles deze opmerking gemaakt of hij doorzag de geheele waarheid als bij het licht van een plotselingen bliksemstraal!

Dit waren geen politiebeambten, maar veel erger vijanden!

De spion die zijn nachtelijke instructies had afgeleuisterd, was geen werktuig van de politie, maar van iets veel ergers!

En hij werd op dit oogenblik ook zeker niet voor een

hoofdcommissaris geleid — maar voor zijn doodsvijand!

Eensklaps doorzag hij de geheele comedie!

De Griek was niet in het complot, maar men had hem bedrogen, men had hem iets op de mouw gespeld.

Misschien viel er van dit alles iets op zijn gelaat te bespeuren, ofschoon hij zich alle moeite gaf, zijn ontdekking niet te verraden, want de gewaande inspecteur van politie zeide op dreigenden toon:

— Ik zou u sterk aanraden geen pogingen te doen om ons te ontsnappen, want ik heb strenge orders gekregen, om u bij de eerste verdachte beweging eenvoudig neer te schieten!

De raadgeving was vrij overbodig, want Raffles was niet alleen aan de handen, maar ook aan de voeten geboid.

Vroeger was hij er al eens in geslaagd zich in een dergelijk geval van zijn handboeien te ontdoen en uit een politie-auto te ontkomen, maar ditmaal zou dit onmogelijk blijken!

Hij begreep wel dat hij zich in zijn lot zou moeten schikken en afwachten wat dit over hem zou brengen, om misschien later een gunstige gelegenheid te kunnen benutten.

Intusschen had de auto de laatste huizen van Londen achter zich gelaten en snelde nu langs een eenzamen weg voort, totdat zij plotseling een smallen grintweg insloeg, en eensklaps stilstond voor een klein huis.

Het was hier volkomen stil, uitgezonderd het zachte gedruisch van een kleine beek, niet veel meer dan een breede sloot, die met vrij sterk verval dicht langs het huis vloeide, en een klein scheprad in beweging bleek te kunnen brengen, dat op dit oogenblik echter rustte.

Het huis was in volkomen duisternis gehuld, maar toch scheen men de komst van de auto te hebben verwacht, want aanstonds nadat de chauffeur een blijkbaar afgesproken signaal met zijn hoorn had gegeven, werd de deur geopend en drong er een zwak lichtschijnsel naar buiten.

— Zijt gij het, Chaplin? vroeg een zachte stem.

— Ja!

— En hebt gij hem?

— Levend en wel!

— Dat zal den Meester genoeg doen! klonk het uit de duisternis, gevolgd door een hatelijk lachje. Breng hem maar spoedig hier.

Raffles werd uit de auto gesleurd, en het huis bin-

nengeduw'd, ofschoon hij zijn voeten bijna niet bewegen kon.

De deur viel achter hem dicht.

Hij bevond zich in een smalle gang, die door een gaspits verlicht werd.

Aan weerszijden bevonden zich eenige deuren.

Het was zeker een oud, vervallen molenaarshuis, hetwelk sedert lang niet meer aan zijn vroegere bestemming voldeed.

Omstreeks het midden van de witgekalkte gang voerde een oude eikenhouten trap naar de eerste en eenige verdieping van het huis.

De bandieten duwden Raffles echter voorbij deze trap, en brachten hem naar een vrij groote kamer gelijkvloers, die tamelijk zelder verlicht werd door twee gaslampen.

De eenige meubelen in deze kamer waren een lange tafel, met een zwart laken overdekt en een achttal rieten stoelen die er onheen stonden geschaard.

Een negende stoel, die op een kleine verhooging stond, was tegenover een der korte zijde van de tafel geplaatst.

Het geheel zag er uit als een soort sjofele rechtszaal.

Raffles werd naar een hoek van het vertrek geduw'd, en daar vatten twee der bandieten voor hem post, ieder met een revolver in hun vuist, terwijl de anderen aan de tafel plaats namen.

Er bevonden zich thans zes personen in het vertrek, en Raffles zag zeer wel in, dat iedere poging om onder deze omstandigheden te willen ontvluchten, van te voren tot mislukking gedoemd was.

Hij zou dus een betere gelegenheid afwachten....

De vier bandieten aan de tafel keken hun gevangenen een oogenblik grijzend aan, toen begon een hunnert:

— Wel, John Raffles, wat zegt ge wel van onze truc?

— Niet kwaad bedacht! antwoordde Raffles kalm. Gij zijt schurken, maar ik beken, dat gij schrandere schurken zijt! Zoudt ge mij willen zeggen, wat ge met mij voor hebt?

— Wat denkt ge wel? Meent ge dat wij op de besluiten van den Meester vooruit kunnen loopen? Wacht maar rustig af — het einde zal altijd nog te vroeg komen!

En na deze onheilspellende woorden, werd het gesprek plotseling afgebroken, want de deur ging open,

en de Koning van de Misdaad verscheen op den drempel.

Hij was gemaskerd, want slechts twee der hier aanwezige personen waren bendehoofden, die dus het recht hadden hem met onbedekt gelaat te zien, maar toch herkende Raffles hem aanstonds aan zijn gestalte.

Hij bleef een oogenblik onbewegelijk op den drempel staan met gekruiste armen, en door de gaten van het masker wierpen zijn fonkelende oogen een blik vol woesten haat op zijn doodsvijand.

Nogmaals stonden de twee mannen tegenover elkander, die elkaars ondergang hadden gezworen — John Raffles, en professor Nicholson, de gentleman-inbreker die zijn beroep uitoefende bij wijze van sport en om nooddriftigen te helpen en de Chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel, die moordde en brandstichtte om de laagste beweegredenen, die van de minste praktijken zooals chantage, niet afkeerig was, en die reeds eenige malen met eigen hand een lastigen vijand van het leven had beroofd.

Op Raffles' gelaat vertrok zich geen spier, en hij keek zijn doodsvijand met een verachtelijken blik en recht opgericht aan.

In het vertrek heerschte nu een doodsche stilte.

Het leek wel of de bandieten hun adem inhielden, uit vrees voor den machtigen Meester en omdat zij wel gevoelden, dat zich in dit oude huis iets vreeselijks zou voltrekken.

Toen trad professor Nicholson langzaam binnen, na de deur achter zich te hebben gesloten, en begaf zich naar zijn plaats achter de tafel, zonder evenwel zijn blik een oogenblik van Raffles af te wenden, misschien in de stille hoop, dat hij daar een trek van vrees of zwakheid zou ontdekken.

Hij ging langzaam zitten, bracht de hand onder de soort toga van zwarte zijde, welke hij droeg en haalde daaruit een spitsen dolk te voorschijn, van een eigenaardig model.

Hij plantte het wapen met forsche hand in het hout van de tafel, waarin het een paar centimeters diep bleef stekn en zeide toen:

— Niet eerder zal ik dit wapen weder aanraken, ten teeken mijner waardigheid, voor gij in dit huis den laatsten adem zult hebben uitgeblazen.

Raffles keek Nicholson met zijn doordringende grijze oogen fier aan en zeide:

— Gij zijt op dit oogenblik weder de sterkste, profes-

sor Nicholson — maak het kort — dat is alles wat ik u vraag!

De Meester barstte in een schel gelach uit.

— Kort? Ik zou het kort maken? Wel man, gij zijt krankzinnig! Denkt gij met een kind te doen te hebben? Denkt gij dat ik zoo gemakkelijk vergeef? Meent gij dat ik mij niet herinner, hoe door uw toedoen, rechtstreeks of indirect een paar dozijn van mijn beste mannen om het leven zijn gekomen? Hebt gij mijn kostelijke schatkamer, den Duivelsvinger met alles wat hij bevatte, niet in de golven doen verzingen? Hebt gij mijn kaperschip der lucht niet vernield? Mijn levenswerk waarop ik al mijn hoop had gesteld? Hebt gij niet tal van plannen gedwarsboomd, welke ik had opgemaakt? Hebt ge mij den Gouden Steen niet ontroofd? En gij wilt dat ik het kort zal maken? Ha — ha! Hoort gij dat, mannen?

Een dof gemompel volgde op deze vraag, maar geen der mannen gaf een duidelijk antwoord hierop.

Zij zelve wisten blijkbaar nog niet, wat hun duivelsche meester voornemens was!

— Nu, gij kunt doen wat gij wilt! hernam Raffles koeltjes. Als gij u maar niet voorstelt, dat ge mij vrees kunt aanjagen!

— Gij spreekt bout, John Raffles! Wij zullen zien, of gij even veel moed zult toonen in het aangezicht van den dood, een dood die u niet aanstonds zal neervellen, maar die u langzaam zal besluipen! Gij zijt hondervoud den dood schuldig, want gij hebt ons onberekenbare schade berokkend. Gij zijt den dood schuldig, niet alleen van mij, maar van het gansche Genootschap — gij moet verdwijnen!

Raffles keek Nicholson strak aan.

Op diens gelaat was geen spoor van eenig menschelijk gevoel waar te nemen, en hij begreep, dat hij even goed zou kunnen trachten het medelijden van een uitgehongerden tijger in te roepen.

Niet dat hij dit voornemens was, want hij zou zich liever duim voor duim de huid van het lichaam hebben laten stroopen, dan aan dezen ellendeling de voldoening te verschaffen, dat hij zich voor hem vernederd had!

— Gij kunt dat zoo lang of zoo kort maken, als gij wilt, professor Nicholson — gij zult mij steeds hetzelfde zien: bereid om den dood tegemoet te treden, onverschillig in welken vorm hij zich voordoet! Al zoudt ge verrijnder zijn in uw martelingen dan een Indiaan, ja,

al zoudt ge bij de Chineesche beulen in de leer zijn geweest — gij zoudt mij niet zien sidderen! Tot het laatste oogenblik zou ik u tarten — en met mijn laatste laatste kracht zou ik u in het gelaat spuwen!

Met een gebrul als van een wild dier was de Meester overeind.

Het scheen alsof hij den dolk wilde losrukken uit het tafelblad en zich op zijn stoutmoedigen vijand wilde werpen — maar hij wist zich met inspanning van alle

krachten te beheerschen, en nam weder plaats, ofschoon zijn handen trilden van woede en het zichtbare deel van zijn gelaat afschuwelijk bleek was.

Na eenige oogenblikken vervolgde hij:

— Gij zult er aanstonds zelf over kunnen oordeelen of gij gelijk hadt met zoo te snoeven.

Hij stond op, en zeide op bevelenden toon tot de anderen:

— Brengt hem naar den kelder!

HOOFDSTUK VIII.

De wraak van prof. Nicholson.

De vier bandieten waren opgestaan en hadden Raffles vastgegrepen, terwijl de beide anderen hem met hun revolvers in bedwang hielden.

Hij werd de kamer weder uitgebracht, en weer ging het de gang door, waarbij hij voetje voor voetje moest loopen, daar zijn enkels met stalen boeien aan elkander waren bevestigd, die slechts weinig speling toelieten.

De deur die het dichtst bij de straatdeur was, werd geopend, en nu vertoonde zich het begin van een steenen trap van omstreeks 20 treden.

De twee gewapende bandieten gingen vooruit en daarop volgden de anderen, die Raffles stevig bij de beide armen hielden.

Een oogenblik dacht de Groote Onbekende erover, aan alles een einde te maken, door zich te verzetten, zoodat de revolvers hun werk zouden doen — maar hij was een mensch en zelfs het laatste sprankje hoop wilde hij zich niet laten ontgaan.

Twee der bandieten droegen een electriche zaklantaarn.

Eindelijk bereikten de kleine stoet, die door Nicholson gesloten werd, een kelder van omstreeks 3 meter in het vierkant en bijna 4 meter hoog.

Misschien was hij overdag flauwtjes verlicht door het

schijnsel, dat dan binnendrong door een klein raam, dat zich hoog tegen de zoldering bevond, ongeveer drie meter van den grond.

De bodem was vochtig uitgeslagen en bestond uit roode tegels.

Het eenige wat er in den kelder te zien viel, was een ijzeren pilaar in het midden van den vloer, die tot aan de zoldering reikte, en die blijkbaar van veel jongeren datum was dan de pilaar zelve, want zij glansde nog van nieuwhed, terwijl de pilaar verroest was.

— Maak hier wat licht! beval de meester kortaf, die geen oog van Raffles had afgewend.

Een der bandieten ontstak een kleine petroleumlamp en hing haar op aan een haak in den muur, zoo hoog, dat hij daarbij op zijn teenen moest gaan staan.

— Bindt hem vast! klonk opnieuw de bevelende stem van den Koning van de Misdaad.

Raffles werd naar het midden van den kelder getrokken, en daar bonden ruwe handen hem zoo stevig vast aan de ringen, die in den pilaar waren geklonken, ter hoogte van zijn enkels en van zijn borst, dat de touwen hem in het vleesch sneden.

Nicholson overtuigde zichzelf, dat er zelfs voor een man als Raffles niet aan te denken viel om de touwen

los te maken en plaatste zich toen vlak voor zijn doods-
vijand.

— Luister nu goed, John Raffles! Luister, zeg ik u, want gij moet nu wel weten op welke wijze gij zult sterven! Ik weet niet of gij hebt opgemerkt, dat er langs dit oude huis een kleine beek vliedt, die lang geleden een klein molenrad in beweging bracht, waarvan gij de as daarginds boven in den zolder nog kunt zien. Gij begint het misschien al te raden? Dat moet wel, want men heeft mij u altijd afgeschilderd als een zeer schrandere man! Ja, John Raffles, die kleine beek zal uw moordnares worden! Wij zullen haar aanstonds afdammen, het werk van een kwartiertje — zoodat haar loop gewijzigd wordt! Gij begrijpt misschien de gevolgen? Anders wil ik ze u wel mededeelen!

Hij wachtte even, als om te zien, welken indruk zijn woorden maakten en vervolgde toen:

— Ziet gij daar die spleet in den muur?

Onwillekeurig wendde Raffles het hoofd in de aangegeven richting en nu zag hij in den muur van den kelder een spleet van omstreeks vijf c.M. breedte en een paar d.M. hoogte.

— Het is heel eenvoudig! ging Nicholson grijns-
lachend voort. Het water van de afgedamde beek zal zich een andere bedding zoeken, en, zooals de natuurwetenschap u leert, het eerst de laagstgelegen plaatsen vullen! Welnu, daartoe behoort deze kelder! Zoodra wij met het afdammen gereed zijn, zult gij door gindsche spleet het water zien binnendringen. O, dat gaat natuurlijk niet zoo spoedig! Gij zijt geen domoor en gij zult wel begrijpen, dat men een kelder met een oppervlakte van 9 vierkante meters, waarbij dan nog de schuin oplopende trap komt, niet zoo spoedig vult! Maar toch — ik ben er van overtuigd, dat binnen een uur — laat ons zeggen anderhalf, het water wel zoo hoog zal gestegen zijn, dat gij er — eenigen last van zult ondervinden! Wat dunkt u?

Raffles antwoordde niet.

Hij zag nu in zijn ganschen omvang het vreeselijk lof dat hem te wachten stond — een langzame, onafwendbare verdrinking, welke hij een uur, en misschien langer van tevoren zou moeten afwachten!

En toch bewoog er geen spier op zijn mannelijk gelaat, en toch knipperden zijn oogleden niet!

Met fier opgericht hoofd stond hij tegenover zijn doods-
vijand.

Hij wilde hem de voldoening niet gunnen hem te zien sidderen.

— Wel — zegt gij niets van mijn plan? Vindt gij het dan niet voortreffelijk bedacht? vroeg Nicholson hoonend.

— Het is uw waardig — dat is alles wat ik er van zeg! antwoordde Raffles schouderophalend.

— Nu, dan blijft mij niets anders over, dan u vaarwel te zeggen — of liever tot weersziens, want ik ben vast overtuigd, dat wij elkander in de hel zullen terug zien!

— Het staat in ieder geval vast, dat gij er zult komen, professor Nicholson! hernam Raffles kalm. Wat mij betreft, als ik de kans moest loopen, u in den hemel te ontmoeten, dan geloof ik dat ik nog liever afstand zou doen van de eeuwige zaligheid! En nu zult ge wel zood goed zijn, mij van uw tegenwoordigheid te bevrijden — als ik moet sterven, dan wil ik dat althans in eenzaamheid doen!

Nicholson hief met een woedend gebaar zijn vuist op, als om zijn vijand in het gelaat te slaan, maar weer wist hij zichzelf meester te blijven.

— Aan het werk, mannen! riep hij uit. Over anderhalf uur moet alles afgelopen zijn, want dan breekt langzamerhand de dag aan en dat zou onze plannen kunnen dwarsboomen!

De bandieten verwijderden zich, na nog een laatste blik op den ter dood veroordeelde te hebben geworpen, die hoog opgericht, zijn vijanden tot het laatst scheen te tarten.

Het schijnsel der electriche lantaarns verdween, en nu werd de kelder slechts verhelderd door het rossige licht van de kleine petroleumlamp.

Het laatst wat Raffles zag, was de zwarte toga van den Koning van de Misdaad.

Toen hoorde hij nog een hoonend lachje — het geschuifel van de voetstappen over de treden van de steenen trap — het dreunend dichtvallen van de zware kelderdeur — en toen was alles stil om hem heen.....

Neen, toch niet geheel en al, want zijn scherp oor ving een zacht gerucht op, waarvan hij den oorsprong dadelijk begreep.

Het waren de gewone gasten van alle kelders — de ratten!

Vrij spoedig waren zijn oogen aan de halve duisternis gewend, en hij kon nu de kleine lichamen duidelijk onderscheiden, toen zij met vlugge pasjes over de vochtige steenen draafden, op zoek naar voedsel, wat hier niet

te vinden was — maar dat er misschien binnen korten tijd in overvloed te vinden zou zijn...

Raffles trachtte zich te bewegen — poogde zijn enkels en polsen wat lossen te maken, maar spoedig zag hij in dat het vruchteloos was.

Hij zon op middelen om het touw stuk te krijgen, maar hij vond er geen.

Het was hem niet mogelijk het te bereiken, zelfs niet met zijn tanden, want de bandieten hadden er voor gezorgd, dat de touwen niet hooger kwamen dan tot zijn middel.

Hij wrong zich in allerlei bochten, in de hoop het touw wat lossen te maken, maar hij bereikte er slechts mede, dat het des te dieper in zijn vleesch drong.

Een oogenblik koesterde hij de flauwe hoop, dat de ratten misschien door de lucht van het nieuwe touw zouden worden aangetrokken en het zouden doorknagen, maar helaas — de teerlucht scheen de kleine knaagdieren juist af te schrikken.

Toen poogde hij uit alle macht aan de ijzeren pilaar te rukken, maar hij had evengoed kunnen trachten, een pijler van de Tower Bridge omver te halen — de pilaar was al te stevig in vloer en zoldering gemetseld.

Plotseling trof een nieuw geluid zijn oor.

Het was een zacht ritselend geluid, en aanstonds begreep Raffles wat het was!

Hij wendde zijn gelaat naar de spleet in den muur.

Het schijnsel van de petroleumlamp weerkaatste in een zeer dun straaltje water, niet dikker dan wat een niet geheel dicht gedraaide waterleidingkraan doorlaat, dat uit de spleet traag langs den muur vloeide! Maar spoedig nam deze straal in dikte toe!

De bandieten hadden blijkbaar hun werk beëindigd en het beekje afgedamd.

Slechts enkele minuten later stroomde het heldere water, dat Raffles den dood moest brengen, in een polsdikken straal, met een klaterend frisch geluid, den kelder binnen.

Raffles zag hoe een plas zich op den grond vormde, die zich langzaam uitbreidde.

De ratten begonnen angstig piepend hoe langer hoe sneller heen en weder te draven.

De kleine dieren zochten een uitweg, om zich te beschermen tegen het water, dat langzaam, heel langzaam, maar onverbiddelijk steeg.

Eentonig ruischte de dunne stroom, die uit de spleet in den muur te voorschijn kwam, en na eenige

minuten was de geheele bodem van den kelder met water bedekt.

En niets anders dan dit gerucht van het binnenstroomende water.....!

Geen menschenlijke stem, geen enkel teeken van leven buiten den kelder, in het oude huis.

Het leek of het uitgestorven was, en toch wist Raffles maar al te goed, dat zich boven zijn hoofd, op slechts weinige meters afstand, zijn doodsvijand en diens handlangers bevonden, die rustig en lachend, drinkend en spottend op zijn dood zouden wachten — een dood, die even onafwijsbaar scheen als het noodlot zelf.

De ratten hielden nu onder luid gepiep den kelder rond.

Sommigen hadden getracht zich in veiligheid te brengen in hun holen, maar zij waren reeds jammerlijk verdronken, want juist daarheen had het water zich het eerst een weg gebaad.

Het water steeg.....

Het had nu de voeten van Raffles geheel overdekt, en klom langzaam, afschuwelijk langzaam langs zijn beenen omhoog.

Hij voelde er de koude van in zijn ledematen opstijgen.

De ratten waren reeds allen verdronken, en hun zwarte lijfjes dreven hier en daar op het even rimpelend water.

Na een half uur ongeveer was het water halverwege de dijen van den ter dood veroordeelde gestegen.

Nog eenige malen had Raffles met een wanhopige krachtsinspanning getracht de touwen te verbreken, die hem aan den paal boeiden, maar ten slotte had hij het nuttelooze van zijn pogingen ingezien.

Ondanks zijn geestkracht, begon een doffe berusting zich van hem meester te maken.

Ditmaal zou het dus zoo zijn!

De dood grijnsde hem tegen en zou hem over een half uur met zijn kille vingers tegen de strot hebben gegrepen.

Hij liet zijn geheele leven snel aan zijn geest voorbijgaan, en hij stelde zich de vraag, of hij een goed mensch was geweest.....

En dit was zijn conclusie:

— Ik had het kunnen zijn, als de vervloekte Maatschappij anders ingericht geweest ware! Niemand behoefde te stelen, als iedereen genoeg had! Kapitaal-

ophooping, schraapzucht en uitbuiting maken den dief...

Hij liet het hoofd op de borst zinken.

Het water was tot zijn borst gestegen.....

Nog een kwartier, misschien twintig minuten — en alles zou voor goed voorbij zijn.....

De petroleumlamp, blijkbaar te hoog opgedraaid, was gaan stoomen en een walgelijke lucht begon den kelder te vervullen.

John Raffles, de Groote Onbekende, maakte zich gereed om den Grooten Stap te ondernemen....

In de duisternis, op ongeveer 50 meter van het huis stond een man, die zich verborg achter eenig struikgewas, en die zijn bliken onafgebroken op het huis gevestigd hield.

Die man was Charly Brand.

Door gebruik te maken van zijn weergalooze lenigheid en snelheid was hij er in geslaagd in het huis van den Griek door de aanvallers heen te dringen, nog voor zij hem gezien hadden.

Hij had de voordeur weten te bereiken, en dank zij de voorzorgsmaatregelen welke Raffles na zijn binnenkomen had genomen, kon hij haar vliegensvlug openen en de straat opsnellen.

Voor het trottoir stond een groote auto, blijkbaar een politieauto.

De chauffeur zat achter het stuurwiel ineengedoken, en scheen de straat in het oog te houden.

Een oogenblik aarzelde Charly.

Als de man in de richting van de straatdeur keek, zou hij hem zeker aanstonds in het oog krijgen, ondanks de heerschende duisternis.

Hij schoof dus vlug langs den muur, dook zoo diep mogelijk in elkaar, snelde den kleinen voortuin door en wipte over het hek, hetwelk den tuin van de straat afsneed, en dit alles zoo snel en zacht, dat de chauffeur er blijkbaar niets van gehoord had.

Maar hoe hem nu te volgen, bromde de jonge man in zichzelf, terwijl hij zich in een duister portiek verschuilde. Achter op de auto te gaan zitten is veel te gevaarlijk, en bovendien zouden zij mij zeker opmerken, als zij uit het huis komen.

Maar plotseling viel hem iets in.

Hij wist dat er op 50 passen afstand een handelaar en verhuurder in motorrijwielen woonde.

Waarschijnlijk zou de man zich reeds geruimen tijd

ter ruste hebben begeven, maar de zaak was van te groot belang om haar niet te beproeven. Hij wilde in ieder geval in de onmiddellijke nabijheid blijven van zijn trouwen makker, want wellicht deed zich een gelegenheid voor, hem onderweg te bevrijden, en hij moest althans weten waarheen de politieagenten Raffles zouden voeren.

De handelaar zal natuurlijk ook wel een telefoon hebben, waardoor hij Henderson zou kunnen waarschuwen.

Hij bedacht zich geen oogenblik meer maar rende zoo snel zijn voeten hem dragen wilden naar het huis van den handelaar, en belde aan.

Zooals hij wel dacht, sliep de man, maar door te blijven bellen, bewerkte Charly toch ten slotte dat er slofpende voetstappen in de gang hoorbaar werden, de winkelaar voorzichtig op een kier werd geopend en daarachter het tamelijk knorrige gezicht verscheen van den winkelier, die den zonderlingen bezoeker wantrouwend opnam.

— Wie zijt gij en wat is er van uw dienst? vroeg de man.

— Wie ik ben komt er minder op aan, mijn waarde heer, maar de dienst dien ik van u verlang is deze: Ik zou gaarne een motorrijwiel van u koopen!

— Zijt gij krankzinnig, mijnheer? Zijt gij dronken? Of zijt gij soms beiden? Komt gij in het holst van den nacht fatsoenlijke menschen uit hun bed halen om u een motorrijwiel te verkoopen?

— Waarom niet — als er een goede prijs voor betaald wordt! Gij hebt toch zeker wel een tweedehands machine die snel loopt?

— En als ik er een had — wat zoudt gij er mee willen doen? vroeg de winkelier achterdochtig.

— Er op rijden, mijnheer! Werkelijk niets anders — alleen maar er op rijden!

De winkelier stond op het punt zijn deur met een nijdig slag dicht te werpen, maar een paar woorden van den nachtelijken bezoeker waren voldoende om zijn woede te temperen.

— Als de machine maar hard loopt, dan wil ik er u tweehonderd pond voor betalen, hoe oud ze ook is!

[Twee honderd pond sterling is een groot bedrag, zelfs in het hartje van den nacht, en het is dus niet te verwonderen, dat de winkelier zijn deur eensklaps openrukte en vriendelijk glimlachend grijnsde: Kom binnen, mijnheer — ik heb nog juist iets van uw gading!

Charly trad binnen, de winkelier maakte licht in zijn

winkel, en binnen enkele tellen had de jonge man met het oog van een kenner een gebruikte, maar nog voortreffelijke machine uitgezocht, die echter hoogstens 20 pond waard was.

Terwijl hij zijn portefeuille uithaalde teneinde te betalen vroeg hij:

— Mag ik even van uw telefoon gebruik maken?

— Gaat uw gang, mijnheer! antwoordde de winkelier, die zijn verbazing voelde toenemen, ofschoon hij geen termen scheen te vinden, om aan dat gevoel lucht te geven tegenover iemand die 200 pond betaalde voor een rijwiel dat er 20 waard was.

Charly stapte op het toestel toe, en had zich even later in verbinding gesteld met Henderson.

In de geheime taal, die alleen voor den chauffeur verstaanbaar was, zeide Charly vlug en nadrukkelijk:

— Luister eens goed, Henderson! De vrijheid van onzen meester loopt groot gevaar en wij moeten hem tot iederen prijs redden. Onze onderneming is mislukt, ik ben op vrije voeten, maar zij hebben hem zooveen weggevoerd in een auto! Neem den snelsten wagen uit de garage, voorziet u van wapens en kijk goed naar de lucht! Over tien minuten zal ik een vuurpijl oplaten, teneinde u onze richting aan te geven. Je kent de beteekenis van de kleuren! Volg mij, waarheen ik ook ga.

Hij hing het toestel weder op, nadat Henderson verklaard had dat hij zijn bevelen zou opvolgen en haalde daarop het noodige geld uit zijn portefeuille.

Hij betaalde zonder een oogenblik te aarzelen het tienvoudige bedrag, liet de benzine-tank en het oliereservoir bijvullen, en verdween, den winkelier in zeer gemengde gevoelens achterlatend: Vreugde over het buitenkansje, dat hem zoo onverhoeds ten deel was gevallen, en achterdocht wat betreft de plannen van zijn bezoeker.

Hij begaf zich echter met een volkomen blijmoedig hart ter ruste, overwegende, dat de 200 pond iets tastbaars waren, terwijl zijn argwaan zeer goed misplaatst kon zijn en hem bovendien geen penny opleverde.

Charly wierp aanstonds een blik in de richting van het huis van den Griek, en zag tot zijn vreugde, dat de groote auto nog steeds voor het hek stond.

Hij stelde zich verdekt met zijn machine op in een

zijstraat, op gevaar af door een politieagent te worden verrast, wiens argwaan waarschijnlijk niet zoo gemakkelijk te sussen zou zijn, als dat van den rijwielhandelaar.

Het geluk was hem echter gunstig, want hij stond daar nauwelijks een paar minuten op de loer, of hij zag een aantal personen snel uit het huis komen en op de auto toelopen.

Zelfs op dezen afstand kon hij de gestalte van Raffles waarnemen, die door de politieagenten werd vastgehouden.

Het volgende oogenblik reed de auto weg.

Charly liet geen seconde verloren gaan, maar sprong op zijn motorrijwiel en begon de auto te volgen.

Hij had zijn horloge nauwkeurig geraadpleegd, toen hij aan het telefoontoestel stond en hij wist, dat Henderson hetzelfde zou hebben gedaan.

Juist toen de tien minuten voorbij waren, hield hij even stil teneinde zijn eersten vuurpijl op te zenden, een klein handig voorwerp, waarvan hij er gelukkig dien avond een dertigtal had medegenomen.

Zij waren niet te vergelijken met de gewone vuurpijlen, en nauwelijks zoo groot als een potlood, maar zij stegen toch hoog genoeg boven de huizen uit, en gaven voldoende licht om op een tiental kilometers afstand te worden waargenomen.

Hij behoefde geen vrees te koesteren, dat men in de voor hem uitrijdende auto iets van de vuurpijlen zou zien, want het was gelukkig een dichte wagen, en hij zorgde wel, op een voldoende afstand te blijven.

Toen Charly de auto ongeveer een half uur gevolgd had, kwam het met een schok tot zijn bewustzijn, dat de auto niet alleen Scotland Yard voorbij was gereden, maar ook het Huis van Bewaring!

— Waar duivel brengen zij hem toch heen? vroeg hij zich met verbazing af, juist nadat hij een tweeden vuurpijl had opgelaten.

En wel mocht hij zich die vraag stellen, want na een kwartier was er geen sprake meer van, dat de politie haar gevangene naar een der gevangenissen in de City zou brengen — en een half uur later had de auto, tot Charly's groote ongerustheid en toenemende vrees de grens van Londen achter zich gelaten!

HOOFDSTUK IX.

Als de nood het hoogst is....

Professor Nicholson zat met Old Bunny in een der bovenste vertrekken van het oude huis, en hield zich onledig met het optellen van den buit, welken zijn mannen hadden meegenomen uit het huis van Karmalagos, den Griekschen woekeraar, en die eigenlijk bestemd was, om in handen van den Grooten Onbekende te vallen.

Het was een klein, kaal vertrek, waar geen andere meubels stonden dan een vervelooze tafel en eenige stoelen.

Nicholson had zijn masker afgedaan en op zijn smal, mager gelaat lag een duivelsche trek van vreugde en zegepraal.

De geheele tafel was bedekt met een aantal keurig toegebonden bankbiljetten, papieren van waarde en stapels goudgeld.

Zij waren blijkbaar zooeven uit een groote lederen tasch gehaald, die thans geopend op een der stoelen lag.

— Een goede nacht, Old Bunny! zeide Nicholson met een afschuwelijken grijns. Een schoone buit en John Raffles, van wien daar beneden een smakelijk hapje voor de ratten wordt bereid! Het kon niet mooier, en ik heb alle redenen om met voldoening op dezen dag terug te zien.

— Hoeveel is er ongeveer, meester? vroeg de oude schurk, wiens kleine oogen van hebzucht glinsterden.

— Aan bankpapier ongeveer 15.000 pond, aan goud iets meer dan 4000 en aan effecten bijna 15000 pond — maar daaraan zullen wij voorloopig weinig hebben en misschien zullen zij wel steeds waardeloos blijven. Maar ook zonder deze papieren ben ik zeer tevreden over het resultaat.

Hij zweeg, en liet eenige goudstukken door zijn magere, maar gespierde vingers glijden.

Het werd nu even stil in het vertrek, en nu kon men, door den afstand gedempt uit een ander vertrek in het huis, ruw gelach en dronkemansgezang hooren.

Na eenigen tijd vervolgde Old Bunny:

— Zijt gij er wel zeker van, meester, dat de maatregelen tegen John Raffles nu goed genomen zijn?

— O ja, daar kunt gij van op aan! Alles is voorzien!

— Maar veronderstel nu eens, dat het water niet hoog genoeg in den kelder stijgt!

— Daar bestaat volstrekt geen vrees voor! Trouwens, ik heb nog meer pijlen op mijn boog, Old Bunny!

Hij keek zijn medeplichtige met een helschen spottlach aan en vervolgde:

— Als het water zijn plicht niet mocht doen — dan zal een ander element mij te hulp komen! Ik wil je wel in vertrouwen nemen en zeggen wat het is!

Ik heb in een der andere kelders een kleine hoeveelheid dynamiet — o, niet zeer veel, maar toch ruimschoots voldoende om dit oude wrak van een huis tot pulver te slaan!

Old Bunny was onwillekeurig verbleekt, en leunde met een verschrikt gelaat achterover in zijn stoel.

— Dynamiet? stamelde hij.

— Je behoeft je niet ongerust te maken, Old Bunny! Je hebt niet met een ezel te doen! grijnsde de meester met een spottend lachje. Het uurwerk is nauwkeurig geregeld.

Hij haalde zijn horloge te voorschijn en vervolgde:

— Over twintig minuten zal het water zoo hoog gestegen zijn, dat de ziel van John Raffles ter helle is gevaaren! Ik heb dat zeer nauwkeurig berekend! Vijf minuten later zullen wij het huis verlaten hebben met onzen buit en een half uur daarop zal het uurwerk, hetwelk ik heb bedacht, zijn afgeloopen, waardoor het dynamiet tot ontploffing wordt gebracht. Is dat niet prachtig verzonnen?

— Inderdaad, meester — het is..... het is buitengewoon geniaal, stotterde Old Bunny, merkbaar bevende. Maar toch — wie weet..... vergissingen zijn nooit uitgesloten — als het uurwerk eens.....

— Te vroeg afliep, wil je zeggen, Old Bunny? vulde Nicholson den zin aan, terwijl hij een onaangenaam lachje liet hooren. Ja, dat zou zeker zeer onaangenaam zijn, maar ik verzeker je, dat je je volstrekt niet ongerust behoeft te maken. Ik herhaal je, dat ik geen kind

ben, en zeer goed weet wat ik doe! Als je het weten wilt — het uurwerk in kwestie is een gewone wekker, en ik heb het nog nooit bijgewoond, dat een wekker in een uur tijds een half uur te gauw loopt!

Deze mededeeling scheen den ouden schurk een weinig gerust te stellen, maar toch wierp hij nu en dan een schichtig blik naar de deur, alsof hij niets liever verlangde, dan dit oude huis te verlaten, waar de dood in den kelder op hem loerde!

— En zijn wij beiden de eenigen die dit weten? vroeg Old Bunny na eenige oogenblikken.

— Ja, het is een aardig geheimpje tusschen ons tweeën! Gij zult moeten toegeven dat het goed gevonden is! Eindelijk is dan toch het uur geslagen, dat ik mij van mijn doodsvijand kan ontdoen! Nog tien minuten en het zal met hem gedaan zijn! Het water moet hem nu reeds bijna tot de keel komen! O, ik kan mij zijn doodstrijd zoo goed voorstellen! Ik wilde wel.....

Maar de Koning van de Misdaad kon niet uitspreken.

Het eenige raam van het vertrek werd opengeduwde, en twee mannen sprongen vlug en geruischloos als katten in de kamer.

Het waren Charly Brand en Henderson!

De reusachtige chauffeur verloor geen oogenblik met praten maar gebruikte aanstonds zijn ijzerharde knuisten, die een taal spraken, zoo duidelijk, dat zij niet kon worden misverstaan.

Terwijl Charly Brand Old Bunny zijn revolver onder den neus duwde en hem zacht maar dreigend toefluisterde: „Je handen op, oude bandiet, of je hebt geen seconde meer te leven!” trad Henderson op den Koning van de Misdaad toe, en voor dat de ellendeling van zijn schrik en ontsteltenis bekomen was, en een enkelen kreet had kunnen slaken, had de chauffeur zijn vuist op zijn kaak laten neerkomen met een dreunend geweld en waardoor hij als een os geveld werd.

Wat er nu volgde was in een ommezien gedaan.

Old Bunny werd onschadelijk gemaakt, doordat hem een prop in den mond werd gestopt en zijn armen en beenen stevig gebonden werden.

Er lag een uitdrukking van de vreeslijkste ontzetting op het gelaat van den ouden bandiet, en vruchteloos scheen hij te willen spreken — de prop in zijn mond belette het hem!

Hij dacht aan het dynamiet daar beneden in den kelder!

Hij en Nicholson waren de eenige die er van wisten

— en hij was gekneveld, niet bij machte om eenig geluid te maken, terwijl de Meester van de Misdaad daar machteloos ter neder lag!

Nog vijf en dertig minuten en een verschrikkelijke ontploffing zou het huis doen instorten boven allen die er zich bevonden!

Vruchteloos wentelde de bandiet zich om en om, en de uitdrukking op zijn gelaat was vreeselijk om aan te zien!

— Bindt hem vast, Henderson! beval Charly kortaf. Hij maakt te veel leven en zou de anderen kunnen waarschuwen!

Henderson gehoorzaamde, terwijl Charly den nog altijd bewusteloozen Nicholson op dezelfde wijze knevelde en boerde en hem daarna stevig vastbond aan een zware kram die hij in een der raamposten vond.

— Zullen wij weder langs de ladders naar beneden gaan, mijnheer? vroeg Henderson, toen de beide bandieten zich niet meer konden verroeren of eenig geluid geven.

— Neen, mijn vriend, waarom zouden wij de gangdeur niet gebruiken? Ik hoor daar reeds de stemmen der anderen. Zij zijn slechts met hun vieren!

— Maar waar zou onze Meester zijn?

— Ik weet het niet — en zij moeten het ons zeggen! Vooruit! Wij hebben geen tijd te verliezen.

Na zich nogmaals te hebben overtuigd, dat de Koning der Misdaad zich niet kon bewegen, snelden de beide mannen het vertrek uit.

Zij gingen af op het geluid van het gezang en het ruw gelach, en moesten daartoe een trap afdalen.

Spoedig stonden zij stil voor een deur waarachter luid stemmenrumoer klonk.

— Heb je de touwen? vroeg Charly op fluisterenden toon.

— Alles in orde, mijnheer Brand, antwoordde de reus eveneens fluisterend.

— Vooruit dan! Naar binnen!

Charly draaide even voorzichtig aan de kruk van de deur, doch deze was gesloten!

Maar het volgende oogenblik had Henderson zijn voet opgelicht en de wrakke deur tot splinters getrapt!

De beide mannen keken in een vertrek, dat vol tabaksrook stond en waar vier bandieten om een tafel zaten, bezig met kaarten en drinken.

Zij waren zoo verrast, dat zij aan tegenweer zelfs niet dachten.

Zelfs voor dat Charly het bevel had kunnen geven, gingen vier paar handen de hoogte in!

Henderson nam hun snel de wapens af, die hij bij zich stak. Revolvers en dolkmessen.

— En zeg mij nu aanstonds, waar gij den man gelaten hebt, dien gij hierheen hebt gebracht! zeide Charly, nadat al de bandieten stevig geboeid waren. Of bij God — ik schiet u allen als honden neer!

— De bandieten schenen elkander even met de oogen te raadplegen, maar hun monden bleven gesloten.

Charly scheen hun gedachten te raden.

— Zijt gij soms bevreesd voor den Meester? vroeg hij haastig. Laat ik u dan zeggen, dat wij ons van hem hebben meester gemaakt, en dat hij voor goed onschadelijk is! Gij kunt er u zelf nog slechts door benadeelen, door mij de verblijfplaats van uw gevangene niet mede te deelen, die wij zonder u toch wel zouden vinden!

Dat scheen de bandieten te overtuigen, want twee riep en tegelijk:

— Hij is in den kelder — de deur die het dichtst bij de huisdeur is — daar op de tafel ligt de sleutel!

Met een sprong was Charly bij den grooten, koperen sleutel, en het volgende oogenblik waren de beide mannen het vertrek weder uitgestormd.

Charly opende met behulp van den sleutel de kelderdeur, maar met een vreeslijken kreet van ontzetting deinsde hij terug.

Het water klotste tegen de treden ongeveer halwege de trap!

— O, die duivels! riep Henderson met een verschrikkelijken klank in zijn stem. Die hellehonden!

— Nu weet ik ook, wat het afdammen van die beek te beteekenen had! riep Charly uit. Ik had het aanstonds moeten beseffen! Kom mede, Henderson.

De beide mannen hadden hun electriche zaklantaarns ontstoken en daalden onverschrokken de trap af.

Toen slaakte Charly weder een kreet van ontzetting!

Daarboven de watervlakte, slechts even er boven uit stekende, zag hij een bleek hoofd — het hoofd van John Raffles.

Het water bespoelde reeds zijn lippen — nog vijf minuten en het zou in den mond gedrongen zijn!

De jonge man had den toestand in een oogwenk overzien.

Hij begreep dat Raffles moest vastgebonden zijn aan den ijzeren steunbalk, die uit het water oprees.

— Houdt moed, Edward! Wij komen je te hulp! riep hij zoo hard hij kon.

— Haast je maar wat, mijn jongen! klonk de heldere stem van Raffles. Ik ben met touwen vastgebonden aan ringen ter hoogte van mijn enkels en van mijn borst.

— Geef een mes, Henderson! riep Charly den chauffeur toe.

Deze reikte hem een der vlijm scherpe dolken toe, welke hij zoeven van een der bandieten had afgenomen en met dit wapen in de hand, dook Charly als een bruinvisch, deed een paar krachtige slagen onder water, bereikte den paal, had na eenig zoeken de touwen gevonden en sneed ze met een krachtigen ruk door.

Daarop greep hij het lichaam van Raffles vast, was met een enkelen trap aan de oppervlakte van het water en trok Raffles naar de trap.

Binnen eenige minuten had Henderson zijn boeien doorgevijsd. De Groote Onbekende was vrij!

Raffles drukte zijn beide makkers ontroerd de hand en zeide:

— Ik dank u, vrienden! Nog vijf minuten en gij zoudt hier een lijk gevonden hebben! En hoe staat het hierboven?

— Alle bandieten zijn onschadelijk gemaakt!

— Nicholson ook?

— Uitmuntend! Dan zullen wij eens even gaan zien, wat er toch wel gezeten heeft in de groote tasch, welke die zoogenaamde politieagenten bij zich hadden in de auto — en dan zullen wij ons spoedig verwijderen, want het is niet aangenaam, in deze natte kleederen rond te loopen!

— Wij kunnen wel goed van een der bandieten aantrekken, stelde Charly voor.

— Je hebt gelijk! hernam Raffles. Den dood door verdrinking ontkomen en te gronde gaan aan een prozaische griep, dat lijkt mij niet erg!

Het plan werd aanstonds ten uitvoer gebracht, en een kwartier later hadden Raffles en Charly zich in droge kleederen gestoken, en hadden de twee bandieten, zoo goed en zoo kwaad als het ging, zich voorzien van wat hun beide makkers konden missen!

Vervolgens werden zij weer deugdelijk gebonden.

De drie mannen beklommen nu opnieuw de trap, en traden het vertrek binnen waar Nicholson en Old Bunny nog steeds bewegingloos op den vloer lagen.

Raffles wierp slechts een verachtelijken blik op zijn doodsvijand, over wiens gelaaf een namelooze ontzet-

ting lag uitgedrukt, en deed snel het geld weder in de tasch, die hij Henderson toestak.

— Een zwaar vrachtje, vriend! Dat is juist iets voor jou!

Daarop wendde hij zich tot Nicholson, en zeide:

— Gij hebt te vroeg getriomfeerd! Gij ziet wel, 'at men den dag nog niet moet prijzen voor den avond! Uw rijk is uit, en gij zult mij nu niet lang meer dwarsboomen. Gelukkig zijn de bewijzen tegen u thans voldoende, want gij bevindt u hier in gezelschap van het ergste gespuis! Ik zal zoo vrij zijn, aanstonds de politie hierheen te zenden, maar ditmaal de echte, die u zal komen afhalen! Uw knevel zal ik u niet afnemen, want gij zijt een duivelshandig mensch en gij zoudt uw makers wel eens kunnen toeschreeuwen, op welke wijze zij zich kunnen bevrijden!

Daarop liet hij zijn blik op Old Bunny vallen, die hem met glazige oogen aankeek.

— Neem hem den doek maar uit zijn mond, zeide Raffles op zachten toon, hij is gevaarloos!

Henderson gehoorzaamde, maar plotseling stond hij met een kreet overeind!

— Wat is er? vroeg Raffles verwonderd.

— De man is dood, Mylord! riep Henderson verschrikt uit.

Het was waar — de ontzetting had den ouden bandiet doen sterven! Zijn gelaat was geheel verwrongen

door doodsangst en waanzinnigen schrik...

— Laten wij gaan! zeide Raffles op zachten toon. De man schijnt een beroerte te hebben gekregen. Hier is geen hulp meer mogelijk — maar het is of hij den duivel gezien heeft, zulk een uitdrukking van vreeselijke ontzetting ligt er op dat gelaat!

De drie mannen verlieten het vertrek, waarvan zij de deur zorgvuldig sloten.

Daarop werden de beide ladders weggenomen, met behulp waarvan Charly en Henderson waren binnengedrongen.

Op een vijftigtal stappen van het huis stond de auto te wachten, waarmede Henderson het spoor der vuurpijlen gevolgd was.

Raffles en zijn twee bevrijders namen er in plaats, Henderson zette zich aan het stuurwiel en de auto reed den somberen stillen landweg af.

Juist toen zij den straatweg naar Londen hadden bereikt, omstreeks 7 minuten nadat zij het oude huis verlaten hadden, deed een daverende slag de lucht sidderen!

Verschrikt wendden allen het hoofd om.

Het oude huis aan de molenbeek was met een ontzettenden slag in de lucht gevlogen, en daarboven hing een rossige gloed!

Het moordenaarshol ging in vlammen op.

De volgende aflevering (No. 271) bevat:

De Avonturierster.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

Raffles
ook wel genaamd Lord Lister, de
gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.
20 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Nick Carter,
sensationeele detective-verhalen
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill
De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

HET VREEMDENLEGIOEN.

Boeiende schetsen uit het leven van een Hollander in Afrika,
in fraai gekleurden omslag.
15 cents per nummer.
Elk nummer een afgerond verhaal.

OORLOG AAN DEN OORLOG.

Actueele Roman door J. C. SCHRODER (BARBAROSSA) en C. BENIMA.
In netten band en gekleurden omslag f 1.25.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

